

NAŠA LUČ

september 2000, letnik 49, številka 7

mesečnik za Slovence na tujem

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenških duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 01/430-30-50

faks: 01/438-30-55

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 01/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	3.000 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	13 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8% DDV.

Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Sveti Marko v Sp. Damjanih

Druga str. ovitka: B. Pavalec: Mrzla gora

Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Novo mesto

Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Robbov vodnjak

Prvi jesenski čas ima pridih novega začetka, bolje rečeno vnovičnega vstopa v delo, šolo, v redne dejavnosti, ki nam oblikujejo vsakdanjik. Po sprostitvi, ki so jo prinesli dopustniški in počitniški tedni, je vse drugače. Če bi povedali v športnem jeziku, bi lahko rekli, da se začenja drugi polčas, ki lahko pridobitev prvega potrdi in poveča, lahko pa tudi dosedanje neugodne izide obrne v dober končni izid.

Eno in drugo si lahko obetamo v domovini in med nami v izseljenstvu.

V izseljenških župnijah in drugih slovenskih združenjih se bo obnovilo delo in življenje. Dobrodošel je vsak, ki je pripravljen kaj postoriti v korist vseh. Reči je treba, da je pripravljenost za prostovoljno delo in medsebojno pomoč tista lepa lastnost, ki jo morajo v sebi gojiti vsi rojaki v izseljenstvu, saj je od tega odvisen obstoj skupin. Vsak zdomec potrebuje skupnost, da lahko vsaj občasno doživi in pokaže svojo osebno kulturno identiteto.

In katere so postavke in dejavniki letošnjega 'drugega polčasa'?

V očeh vernega človeka je na prvem mestu drugi del svetega leta. Stekla bodo vsa redna jesenska srečanja in prireditve, vendar je letos vse versko in narodnokulturno okrepljeno s svetoletnimi poudarki in darovi. Nekaj pa bo dodano tudi v zvezi s slovenskimi posebnostmi te jeseni.

Najprej je tu zadnji del priprav na sklepno zasedanje slovenske sinode. V tajništvu tega triletnega procesa v slovenski Cerkvi se oblikujejo strnjeno zbrane misli iz razprav in predlogov, kako živeti vero v Boga v našem prostoru v prihodnje. Zdi se, da se slovenski kristjani čedalje bolj zavedajo potrebnosti osebnega delovanja v cerkvenih strukturah, predvsem naj se uresniči soodgovornost vernikov v župnijah in v drugih strukturah Cerkve.

V nedeljo, 24. septembra, bomo obhajali prvo obletnico razglasitve Antona Martina Slomška za blaženega. Prvi obletni spomin tega moža vere in rodoljuba iz 19. stoletja nam mora še bolj poglobiti zaupanje v njegovo priprošnjo za naš narod in za njegov zdrav duhovni napredek.

Bolj dolgoročno pa se bomo morali vsi odrasli državljani Republike Slovenije odločiti na jesenskih volitvah (15. 10.), kako bo sestavljen prihodnji državni zbor in kdo bo v naslednjih štirih letih vodil našo državo. To zadeva nas vse. Vsak bo uporabil svojo pravico in dolžnost, da dá glas tisti stranki in njenim kandidatom, ki se mu zdijo še najbolj odgovorni in primerni za vladanje v naši domovini. Kdor ne gre volit, je dal glas nasprotnikom svojega prepričanja.

Krona svetoletnega dogajanja pa bo gotovo slovensko romanje v Rim v oktobru, kjer bomo teden po volitvah skupno prosili za blagoslov našemu ljudstvu ob vstopu v tretje tisočletje po Kristusu.

Vse to bo z vami in za vas, dragi bralci, spremljala tudi naša revija. Berite in razširjajte jo med rojaki. Naj bo vsem blagoslovljen ta jesenski svetoletni čas.

Janez Pucelj

Moji starši so me naučili spoštovanja do drugih in predvsem do Slovenije

Rojakinja Tinca Sever, kapétanka ameriške vojske

Frankfurt je prav gotovo v svetu najbolj znan kot bančno-finančno, trgovsko in prometno središče ne samo Nemčije, ampak tudi Evrope. In tako mnogo ljudi z vseh koncev sveta, tudi iz Slovenije, prihaja za nekaj mesecev sem bodisi na poklicno izpopolnjevanje bodisi na delo. Včasih se kateri oglasi in tudi vključi v življenje slovenske župnije. Ena takih oseb je naša sogovornica.

Blizu frankfurtskega letališča stoji ameriška vojaška baza, v kateri je pomladne mesece prežvela tudi ameriška Slovenka Tinca Sever. Kaj si delala v Frankfurtu?

Ob letališču v Frankfurtu ima ameriška vojska svojo bazo z imenom Rhein-Main. V njej deluje tudi posebni oddelek, v katerem se usposablja in pripravljajo ameriški vojaki, ki so na poti v Bosno ali na Kosovo. Vojaki prihajajo iz Amerike, se za nekaj dni ustavijo tukaj pri nas, opravijo zdravstveni pregled in prejmejo vso potrebno vojaško opremo. Poleg tega se morajo udeležiti tudi kratkega

Tinca Sever, častnica ameriške vojske

tečaja, na katerem spoznajo kraj, kjer bodo služili, tamkajšnje ljudi, njihovo zgodovino, navade in podobno.

In kaj je bila pri vsem tem tvoja naloga?

Moja glavna naloga je bila predvsem priprava in organizacija tega tečaja. Skrbeti sem morala za to, da so se vsi udeležili tega tečaja. Skupine vojakov, od 20 pa do 100 v vsaki skupini, neprestano prihajajo iz Amerike in po nekaj dnevih priprav pri nas nadaljujejo svojo pot. Navadno služijo po tri mesece, potem pa se vrnejo nazaj v Ameriko. Ko smo tako "usposobili" eno skupino in jo poslali naprej, nas je že čakala druga ...

Tudi ti si bila v Frankfurtu samo tri mesece. Kaj pa sicer delaš?

Moja glavna baza je v Koloradu, kjer sem pri inženirih. Veliko imam opravka z vojaškimi antenami. Na tem področju je razvoj tehnike zelo hiter, zato moramo neprestano popravljati in menjati stare antene z novejšimi. Veliko dela imamo tudi z računalniki in računalniškimi programi, za katere skrbimo, da dobro delajo. Ko pridejo novejši programi, stare odstranimo in vstavimo nove. Ker so danes že skoraj vse antene med seboj povezane prek satelitov in prek njih poteka sporazumevanje vojakov, imamo opravka tudi s sateliti.

Kako pa si sploh prišla do tega dela?

Med študijem na vojaški akademiji se mora vsak vojak odločiti in usposobiti za neko vojaško področje, na katerem bo pozneje delal. Sama sem se odločila za komunikacije. Zato zdaj, kamor koli me pošljejo, vedno delam nekaj, kar je povezano s komunikacijo. V Koloradu so to vojaške antene. Poprej sem bila dve leti v Panami, kjer sem več delala z računalniki in povezavami med računalniki. Med drugim sem vodila tudi posebno enoto, ki je fotografirala vse pomembne dogodke, zbirala podatke ter pisala, kaj se dogaja v bazi. Ukvarjala sem se tudi z grafičnim oblikovanjem raznih prospektov, plakatov, načrtov, seveda vse s pomočjo računalnika.

Dosegla si kapétansko stopnjo. Kakšna je bila pot do tega?

Najprej sem štiri leta študirala na vojaški akademiji v Koloradu. Poleg osnovnega študija sem izbrala predvsem tiste predmete, ki so bili povezani z Rusijo in rusko zgodovino. Tudi španščino sem rada študirala. Takrat sem si zelo želela, da bi delala na področju mednarodnih stikov, za kar je potrebno znanje mnogih jezikov. Pogosto sem bila v stiku s častniki in študenti iz drugih držav, ki so prišli k nam na akademijo za nekaj dni ali tednov na obisk. Večkrat sem vodila te skupine gostov in jim razkazovala akademijo. Med drugim sem spremljala tudi skupino častnikov iz Slovenije. Stiki z ljudmi iz drugih držav so me vedno privlačevali.

Ko sem končala štiriletni študij na akademiji, so me kar poslali na specialni študij za komunikacije, kjer delam še danes. Po dveh letih dela sem dosegla stopnjo poročnice, konec meseca maja pa še kapétanke.

Kako to, da si se odločila prav za vojaški poklic?

Imam starejšega brata in sestro, ki sta tudi študirala na vojaški akademiji. Ko sem ju opazovala, kako študirata, kakšne možnosti imata za nadaljnje delo, je v meni počasi rasla želja, da bi šla podobno pot. Po srednji šoli sem najprej leto dni študirala fizioterapijo na univerzi v Wisconsinu, nakar sem se prepisala na vojaško akademijo.

Nam lahko predstaviš družino, iz katere izhajaš?

Moj oče Janez je bil rojen v Ljubljani. Kmalu po drugi svetovni vojni, ko je bil še otrok, se je moja stara mama odločila, da se bo s celotno družino preselila v mesto Cleveland, kjer jih je že čakal moj stari oče France.

Podobno zgodbo je doživela tudi mamina družina. Ko ji je bilo 15 let, se je moja stara mama odločila, da se bo s tremi odraščajočimi otroki preselila v New York, kjer jih je že čakal moj stari oče Vinko.

Moj oče in mati sta se prvič srečala na nekem slavlju. Po poroki sta se odločila, da bosta živela v Clevelandu. Oče je kot inženir delal v tovarni, mama pa je skrbela za lepo družinsko ozračje. Najprej se jima je rodil moj brat Janez, dve leti za tem sestra Barbara, šest let pozneje, leta 1973, pa jaz. Ravno tisto leto je moral oče zamenjati delovno mesto. Zaradi tega se je celotna družina preselila v Milwaukee, v državo Wisconsin. Tam sem tudi hodila v šole. Ker v tem mestu ni veliko Slovencev, ni bilo nobene slovenske šole.

Kje pa si se naučila tako dobro govoriti slovensko?

Doma, saj sta oče in mati z nami vedno govorila samo slovensko. Poleg tega so vsako leto prihajali k nam na obisk tudi stari starši. S staro mamo sva večkrat prebirali slovenske knjige. Ona me je naučila tudi vesti prte. Skupaj smo hodili na sprehode, peli slovenske pesmi, se igrali preproste igre, kot je Človek ne jezi se ...

Tako smo v šoli govorili angleško, doma pa slovensko. Ohranjali smo slovenske navade in praznovali slovenske praznike. Ko sem v šoli prišla v stik z drugimi otroki, me je vedno zanimalo, kako oni živijo doma. Spraševala sem se, če tudi oni doma govorijo drugače kot v šoli. Skoraj vsi so govorili samo angleško. Že takrat se mi je porodila želja, da bi govorila več jezikov in da bi tako spoznavala, kako živijo drugi ljudje. Za to odprtost se moram zahvaliti zlasti svojim staršem, ki so me naučili spoštovanja do drugih in predvsem do Slovenije.

Kakšne načrte pa imaš za prihodnost?

Vsekakor moram vsaj še eno leto ostati v vojaški službi. Toliko let namreč, kolikor sem študirala na akademiji, moram odslužiti. Pozneje pa se lahko odločim, ali bom še naprej ostala v vojski ali pa si bom izbrala kakšno drugo pot.

Tinca, hvala za pogovor.

Pogovarjal se je Tone Svetelj

Tinca med Slovenci iz Frankfurta

POJDI TE IN OZNAVUJ TE

Slovenska Cerkev je bogatejša za tri nove pomožne škofo

MARIBORSKA ŠKOFIJA

**Škofovsko
geslo: "Vse
delam zaradi
evangelija!"**

**(prim. 1 Kor
9,23)**

je tudi nove doktorske disertacije in leta 1984 doktoriral iz filozofije. Leta 1985 je postal izredni profesor, tri leta pozneje pa predstojnik katedre za filozofijo na Teološki fakulteti. V tem obdobju je sodeloval v uredništvu Celovškega zvona in urejal Bogoslovni vestnik. Leta 1990 je postal redni profesor, leta 1999 pa tudi dekan Teološke fakultete.

Vseskozi je družbeno zelo dejaven, tudi kot publicist in komentator v Družini. Slovenska pokrajinska škofovska konferenca je septembra 1985 ustanovila Svet Pravičnost in mir, vodenje je prevzel Anton Stres. Že s prvo izjavo se je omenjeni svet vključil v napade na JLA, se povezal z mirovnim gibanjem ter se postavil na stran uredništva 57. št. Nove revije. Leta 1987 se je svet preimenoval v Komisijo Pravičnost in mir, kateri Stres še danes predseduje.

Leta 1988 je postal vizitator provincialnega vodstva jugoslovanske province Misijonske družbe, bil pa je tudi vizitator slovenske Misijonske družbe.

Novi mariborski pomožni škof dr. Anton Stres je kar nekaj let pisal tudi v našo revijo in dobro pozna razmere v izseljenstvu. Tudi mi se pridružujemo čestitkam k njegovemu imenovanju.

LJUBLJANSKA NADŠKOFIJA

Papež Janez Pavel II. je v soboto, 13. maja, imenoval prelata Andreja Glavana, arhidiakona 2. arhidiakonata za novega ljubljanskega pomožnega škofa, naslovnega škofa Mustija v Numidiji.

Andrej Glavan se je rodil 14. 10. 1943 v župniji Soteska pri Dolenjskih Toplicah. V družini se je rodilo 11 otrok. Oče je bil organist in cerkovnik. V Soteski je bil krščen in v domačem kraju tudi obiskoval osnovno šolo. Pri birmi je bil v letu, ko so škofa Vovka zažgali, zato je moral skupaj z večino birmancev novomeške dekanije k birmi v škofijsko kapelo v Ljubljano. Nižjo gimnazijo je obiskoval v Dolenjskih Toplicah, maturiral pa je leta 1961 v Kranju. Po maturi je nadaljeval študij kemijske tehnologije na ljubljanski univerzi in leta 1966 diplomiral. Po nekajmesečni službi in stažiranju v tovarni Iskra v Žužemberku in po enoletni vojaščini v Koprivnici na Hrvaškem je vstopil v bogoslovje. Na duhovniški poklic je mislil že po prvi stopnji študija kemije, a ga je prelat Josip Šimenc prepričal,

Papež Janez Pavel II. je v soboto, 13. maja, imenoval dr. Antona Stresa, dekana Teološke fakultete Univerze v Ljubljani, za novega mariborskega pomožnega škofa, naslovnega škofa Ptuja.

Anton Stres se je rodil 15. 12. 1942 v Donački Gori v župniji Rogatec, v družini s tremi otroki. Leta 1960 se je odločil, da bo vstopil v Misijonsko družbo, k lazaristom. Teologijo je študiral v Ljubljani in Parizu. Leta 1967 je naredil večne zaobljube, aprila naslednjega leta (1968) pa je bil posvečen v duhovnika. Študij je nadaljeval v Parizu in leta 1972 na Katoliškem inštitutu diplomiral še iz filozofije. Po diplomi v Parizu se je zaposlil na Teološki fakulteti v Ljubljani kot predavatelj filozofije in leta 1974 doktoriral s tezo Razvoj marksističnega pojmovanja religije v povojni Jugoslaviji. V tem času so ga opazili tudi partijski vrhovi in ga poimenovali "jastreb" (sem so prištevali tudi dva sedanja nadškofa dr. Rodeta in dr. Perka). Udba je o njem širila opravljive govorice, kaj več pa ni bila sposobna.

V zbirki Duhovni razgedi je leta 1979 izdal študijo Nič in smisel, ki govori o filozofskih osnovah nihilizma. Lotil se

**Škofovsko
geslo:
"Karkoli
vam reče,
storite!"**

(Jn 2,5)

naj prej diplomira, da bo, če bo potrebno, lahko prevzel pouk kemije na takrat še edini katoliški gimnaziji – srednji verski šoli v Vipavi. Poklic za duhovnika je dokončno dozorel v takrat zelo razgibanem in duhovno prebujenem pokoncilskem obdobju. Sodeloval je pri organizaciji pokoncilskega mladinsko-študentskega misijona v Ljubljani spomladi leta 1966. Kot študent je sodeloval v mnogih cerkvenih pevskih zborih in pomagal pri ustanovitvi pozneje zelo uspešnega zbora sv. Cecilije v Ljubljani.

29. junija 1972 je bil posvečen v duhovnika. 30. novembra istega leta je nastopil službo nedeljskega kaplana v Škofji Loki s stalnim bivanjem na župniji. Nato je bil tam eno leto in pol redni kaplan. V tem času je pripravljaval ustanovitev nove župnije na Suhi, ki je bila do tedaj del škofjeloške župnije; samostojna je postala 1. 1. 1975. Od leta 1981 je bil župnik v Stari Loki. V tem času je bil eno leto tudi soupravitelj župnije sv. Lenarta nad Škofjo Loko.

KOPRSKA ŠKOFIJA

Papež Janez Pavel II. je v soboto, 13. maja, imenoval msgr. dr. Jurija Bizjaka, spirituala (duhovnega voditelja) v ljubljanskem bogoslovju in profesorja na Teološki fakulteti v Ljubljani za novega koprskega pomožnega škofa, naslovnega škofa v Gergiju.

Jurij Bizjak je prvi pomožni škof v zgodovini obnovljene koprške škofije.

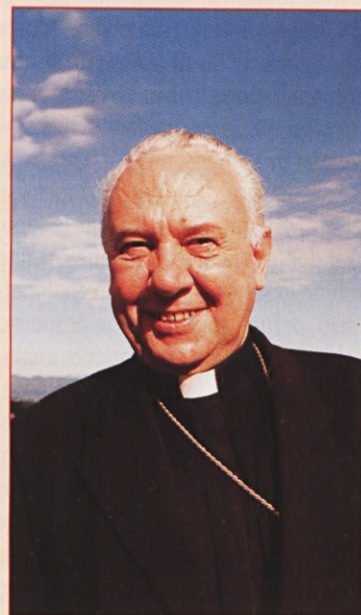
Jurij Bizjak je bil rojen 22. februarja 1947 na Colu v družini s štirimi otroki, med katerimi je Jurij najstarejši. Starši Stanko in Marija Širca so že pokojni. Pet razredov osnovne šole je končal doma na Colu, zadnje tri pa v Ajdovščini. Gimnazijo (1961-1965) je študiral v semenišču v Vipavi, bogoslovje (1965-1971) pa na Teološki fakulteti v Ljubljani, kjer je diplomiral leta 1972. V duhovnika je bil posvečen 29. junija 1971 v Logu pri Vipavi.

Po posvečenju je bil nekaj mesecev kaplan v Sežani, nato pa od 1972. do 1975. v Ilirski Bistrici. Eno leto je bil župnijski upravitelj na Planini in na Ustjah.

Od 1976. do 1983. je bil na študiju v Rimu, in sicer na Papeškem bibličnem inštitutu in na Papeški univerzi Urbaniana. Študij je zaključil z doktorsko disertacijo z naslovom Sporni pregovori - Proverbi discussi (o svetopisemski knjigi Pregovori). Je doktor bibličnih (svetopisemskih) znanosti.

Leta 1983 je bil izbran za duhovnega voditelja (spirituala) v Malem semenišču v Vipavi, kar je ostal do 1997. Med tem časom je bil tudi šest let (1991-1997) duhovni pomočnik v župniji Šturje.

Od leta 1983 je profesor svetopisemskih ved na Teološki fakulteti v Ljubljani, leta 1997 pa je bil imenovan za duhovnega voditelja bogoslovcev v Ljubljani.

**Škofovsko
geslo:
"Pogum,
vse ljudstvo
v deželi!"**

(Ag 2,4)

NAD OBLAKI VEDNO SIJE SONCE

“**K**do bi si mislil, da se bosta sosedova tako dobro odrezala!” se Pavla kar ni mogla načuditi, ko je na nedeljo po velikem šmarnu odklepala vhodna vrata. “Res je bilo nepozabno lepo,” so se tudi Tomažu zaiskrile oči z zdravo zagorelega obraza. “In sem te morala skoraj prisiliti, da si se spraviš od doma,” ga je Pavla pogledala skozi nasmeh, medtem ko je odpirala kovček. “No, hvala Bogu, da sva spet srečno doma!” se je Tomaž razgledoval po dnevni sobi.

Ko sta se sosedova, ki sta jima Tomaž in Pavla zalivala rože in pazila na dom, vrnila z dopusta, sta se jima zahvalila na prav poseben način. Plačala sta jima dopustovanje v enem najlepših zalivov na morju. Seveda sta se branila, toda sosedja je bila odločna: “Tolikokrat sta nama pazila na dom in zalivala rože, medtem ko sva midva uživala na dopustu, da se vama morava vsaj nekoliko odolžiti. Bosta vsaj videla, kam in zakaj hodiva v tisti najin tihi zaliv. Vse je že dogovorjeno. Midva bova medtem zalivala vajine rože in pazila na hišo,” je sosedja odgovorila Pavli, ki se je skrivaj ozrla po okenskih policah, s katerih je valovilo pisano cvetje. Pavla in Tomaž sta naslednji teden res odpotovala. Doživela sta nepopisno lepe dneve. Sama. V tišini. Ob kristalno čistem morju, v katerem se je vse dni zrcalilo modro nebo.

Sedaj sta zopet doma. Nebo zakrivajo sivi oblaki. Toda v njunih očeh še vedno sije sonce. Ko se je Tomaž s terase pred hišo ozrl navzdol, mu je pogled obstal na široki cesti. Toda kakor hitro je zaprl oči, že si je pričaral zaliv s sinjemodrim morjem. Vendar pa ni mogel preslišati hrupa, ki je nasilno vdiral s ceste navzgor. “Čez čas bo zopet vse tako, kot je bilo prej,” je vzdihnil. Zakaj vse, kar je lepo, tako hitro mine? Zakaj dopust traja le en teden? Zakaj je le tisti teden poln vedrine in sonca, v preostalih enainpetdesetih pa je nebo sivo, dežuje, sneži ali pa je neznošno vroče in soparno? Zakaj ne bi moglo biti obratno: enainpetdeset tednov vedrine ter sonca in le en teden sivine, dežja in snega? Tomaž je zamahnil z roko, kot bi hotel odgnati sive misli. “Saj sva šele prišla z dopusta, pa se mi že vsiljujejo zoprne misli. Proč z njimi!” Toda nasmeh, ki ga je hotel izsiliti, ni bil pristen. Tisti vsiljivi “zakaj?” se je spet in spet oglasil. Zakaj ne more biti vsak dan praznik, vsak dan kot dopust? Zakaj je nebo takoj oblačno, ko prideš domov in zakaj Pavla ne prepeva več, ko pospravlja

v kuhinji? Hm. Tomaž se je zamislil. Človek, ki bi uspel vsakdanjik spremeniti v praznik, v dopustniški dan, bi si zaslužil Nobelovo nagrado. Ljudje bi hodili sproščeno, pozdravljali bi se, z obrazov bi jim odsevala sreča, zadovoljstvo bi bilo v njihovih očeh in besedah. Zakaj le živimo to noro dvojno življenje: eno na dopustu, drugo potem skozi celo leto? Kje je tisti čudežni vzvod, tista čarobna beseda, s katero bi lahko vsak dan napravili sončen in svetel? Morda imajo prav tisti, ki se smejejo, ko dežuje, ker vedo, da za dežjem vedno posije sonce. In ko sije sonce, se zopet smejejo. Takrat pač preprosto zato, ker sije sonce. Tako so vedno veseli. V prvem primeru se veselijo prihodnosti, v drugem uživajo sedanji trenutek. Toda večina ljudi je drugačnih.

Tomaž je s široke temne asfaltne ceste dvignil pogled k oblačnemu nebu. Tudi tam je sivina. Povsod sivina. Toda vendar! Nad to sivino neprestano sije sonce. Potrebno se je le dvigniti nad sivino oblakov. Da, nad sivino vsakdanjosti. Še več. Vsak med nami lahko napravi čudež. S soncem, ki nenehno ožarja tihe zalive njegovega srca, lahko vsak hip sivi vsakdanjik spremeni v sončen, prazničen dan.

lože Urbanija

DEMOKRATIČNI SLOG V CERKVI

Sinoda na Slovenskem je po mnenju načrtovalcev, slovenskih škofov, projekt, ki naj bi oblikoval življenje Cerkve (skupnosti vernikov) za desetletja naprej. Torej je sinodalni dokument, ki bo nastal iz vseh pogovorov, predlogov in končne potrditve ter sprejema eden najpomembnejših za Cerkev na Slovenskem. Danes si ne moremo zamišljati skupnega življenja brez medsebojnega pogovora, dogovora in skupno sprejetih odločitev. Kaj pa dialog v Cerkvi, kakšen dialog je v njej možen in koliko smo ga danes že sposobni. To so vprašanja, ki zadevajo tudi slovenske izseljenske župnijske skupnosti. Nekaj odlomkov o tej temi povzemamo iz razprave dr. Bogdana Dolenca *Demokratični slog v Cerkvi*.

“Cerkev mora biti pripravljena navezati pogovor (dialog) v vsemi ljudmi dobre volje, naj bo to znotraj njenih meja ali zunaj njih. Nikogar nima Cerkev za tujega svojemu materinskemu srcu; nikogar ni, za katerega se pri svojem poslanstvu ne bi zmenila; nihče ji ne velja za sovražnika, razen kdor ji hoče sam nasprotovati; ne imenuje se zastoj katoliška; ni ji zaman izročena naloga pospeševati v človeški družini edinost, ljubezen in mir.” Tako je zapisal Pavel VI. I. 1964 v svoji prvi okrožnici *Ecclesiam suam*, ki prinaša nekatere programske črte njegovega pontifikata. V njej je opisana naloga, ki naj bi v naslednjih desetletjih sprožila prenovitveno dogajanje v Cerkvi. Ta naloga ni mogla biti brez tveganja. Kako se spogledati z znamenji časa, z modernimi miselnimi tokovi, z zahtevami po svobodi in demokraciji?

Omenjeni program je v cerkveno življenje vnesel razgibanost in rodil nemalo lepih sadov. Tri desetletja in pol po koncilu pa so mnogi katoliški verniki v Evropi utrjeni in resignirani. Zdi se, da je Cerkev spet v defenzivi. Za nekatere je šel razvoj predaleč, drugi pa menijo, da je prizadevanje za bolj dialoška razmerja in strukture v Cerkvi obtičalo na mestu.

Zato ne bo odveč, če tu bolj poglobljeno razmišljamo o dialogu v Cerkvi, nato pa pogledamo, koliko demokracije Cerkev prenese.

Ali je Cerkev odprta za dialog in zmožna zanj?

Dialog je kot čarobna beseda, ob kateri smo vedno vsi “za”, beseda, ki je deležna najširšega pritrjevanja. Dialog je predmet neštetihi teoretičnih in akademskih razprav. Vprašanje pa je, ali živahnemu razpravljanju ustreza tudi

praksa dialoga v Cerkvi. Ali ne govorimo in pišemo največ o tistih rečeh, ki jih najbolj pogrešamo?

Med kristjani je pogosto slišati tudi besede osebnega razočaranja, ker so doživeli vse kaj drugega kot odprtost za dialog. Temu se pridružuje še nezadovoljstvo nad drugimi pojavi v današnji Cerkvi. “Današnja katoliška Cerkev je močno zaznamovana z napetostmi – med osrednjim vodstvom in krajevnimi Cerkvami, med duhovniki in laiki, med ‘Rimom’ in teologi, med ‘Cerkvijo moških’ in ženskami. Vse te napetosti moremo zvesti na temeljno težavo, ki je v tem, da je Cerkev v svoji podobi, ki se je izoblikovala skozi zgodovino, postala nesočasna s samorazumevanjem današnjih ljudi. Moderni ljudje se v družbi in v svojem zasebnem življenju pojmujejo kot odrasli, medtem ko se v Cerkvi še vedno doživljajo kot predmet vodenja in poučevanja, ne da bi imeli sami kakšen vpliv na to dogajanje.”

Nesmiselno je govoriti o “demokratizaciji” Cerkve v državnopravnem smislu. Nosilec vrhovne oblasti v Cerkvi ni ljudstvo, temveč Kristus, ki je s poklicem dvanajstih določil temeljno sestavo njenih služb. Niti ne gre za to, da bi cerkvene službe zamenjali s sinodalno sestavo, neka dopolnitev v tej smeri pa je gotovo mogoča. Cerkev potrebuje čvrste službe za ohranjanje razodete resnice, vendar to samo po sebi še ne pomeni niti avtoritarnosti niti centralizma. Pomeni pa uravnoteženo razmerje med karizmo vodstva in drugimi karizmami, med središčem in krajevnimi Cerkvami, med ženskami in moškimi. Pomeni tudi skupno poslušanje Duha in nenehen pogovor o tem, kakšna naj bo pot Cerkve v spremenjenih razmerah. Cerkev si ne sme privoščiti, da bi vnovič prezrla znamenja časa.

LETO VERE IN ZAUPANJA

Nekega večera so poklicali duhovnika k bolniku, ki je živel daleč v hribih. Ko se je sredi noči vračal domov, je nastalo hudo neurje. V dežju, vetru, ob bliskanju in grmenju je v temni noči zašel. Zmanjkalo je poti in ni vedel več, v katero smer bi moral iti. Nikjer ni videl nobene hiše, nobene luči in nobene rešitve. Taval je ves izčrpan. Nevihta pa je divjala še naprej. Zaradi strele si ni upal ostati pod kakšnim drevesom. Bil je ves premočen, zato je bilo tudi bolje, da je hodil. Zadnje upanje je bila Marija in molitev k njej, da mu pomaga in ga reši. Ko je izrekel kratko molitev, je zagledal na hribu pred seboj luč. Z zadnjimi močmi se je vzpenjal proti hiši in ves izčrpan potrkal na vrata. Ko mu je prišla gospodinja odpret in ga sprejela v toplo hišo, je duhovnik začel pripovedovati, kaj se mu je zgodilo in kako je prosil Marijo za pomoč. Gospodinja mu je nato odgovorila: "Zares vas je rešila Marija! Malo prej me je zbudil otrok z besedami: 'Mama, prižgi luč. Lepa gospa pravi, da moraš prižgati luč'. Mislila sem, da otrok sanja in sem ga hotela umiriti. Toda otrok je zopet govoril: 'Moraš prižgati luč!' Prepričevala sem ga, da se mu sanja, toda ko je tretjič govoril iste besede, sem vstala in prižgala luč, da bi se otrok umiril. Ta luč vas je torej rešila!"

Vsi mi se večkrat najdemo v nevihtah življenja, včasih izgubimo pot, včasih pravo smer, v nevarnosti smo, da zaidemo in tavamo daleč od Boga. Toda če znamo skleniti roke, se obrniti k Mariji, bo ta lepa in dobra Gospa prižgala luč, posvetila na stezo našega potovanja in nas pripeljala v hišo rešitve in končno domov, kjer se odpočijemo in umirimo.

Po dopustih se zopet zbiramo, navajamo na delo, obveznosti ... Ali je lažje, smo se zares odpočili, umirili ...? Ali pa smo zopet ugotovili, kot pravi duhovnik in pesnik dr. Štefan Steiner:

*"Kako si majhen, svet, čisto majčkene svetček!
Niti toliko te ni, da bi mogel imeti v sebi,
kar srce nenehno želi.
Niti utehe nimaš za svoje ljudi.
No, pa povej, kje imaš mesto, kjer se srce umiri!"*

Res, kraja, kjer bi se naše srce umirilo, ta svet nima. Za ta svet je napuh - zdrava ambicija; lakomnost - pravica do imetja; prešuštvo - potreba narave; požrešnost - dober

apetit; jeza - slabi živci; lenoba - potreben odih; zavist - življenjska konkurenca. Če ne vidimo, kje je meja med dobrim in slabim, med božjim in človeškim, ne bomo našli sreče in miru.

Kraja, kjer se naša srca umirijo, pa ima Bog in on jih je razsiral po vsem svetu. **To so romarska središča, to so cerkve in kapele, kjer se toliko kristjanov leto za letom, teden za tednom, celo dan za dnem zbira**, odpira ušesa božjim sporočilom in nabira novih moči za vsakdanje življenje. Delo in skrbi, želje in načrti, težave in strahovi včasih povsem zakrijejo smisel in cilj našega življenja, našo pot k Bogu. Pogosto se najdemo v megli in temi ter iščemo luč, ki bi nas rešila.

Božji Sin v tem jubilejnem letu nenehno kliče: "Prižgite luč! Prisluhnite Resnici, ohranite zvestobo in sprejmite Ljubezen!"

Ta luč se nenehno prižiga v Marijinih in drugih svetiščih. Tam, kjer je tabernakelj, kjer je oltar in ambon - miza božje besede, tam so zakladi milosti in različnih darov, ki nam pomagajo, da preživimo vse viharje in zdržimo vsako trpljenje. Tam se vedno znova odpočijemo in umirimo naša srca, saj "je nemirno naše srce, dokler ne počije v Bogu" (sv. Avguštin). Srce se umiri, ko sprejme resnico in doživi ljubezen. S tem se utrjuje naša vera in krepi naše zaupanje.

J. Šket

GLAS PROTI NEPISMENOSTI

Ne dvomim, da se vračate s počitnic polni novih vtisov in doživetij, obogateni z novimi spoznanji. Bile so potrebne in koristne, za delo bomo zagrabili z novimi močmi, pa tudi težavam in nadlogam bomo lažje kos. Bogu hvala za njih!

Tisti, ki ste preživeli počitnice doma, ste komajda sledili vrtincu na političnem odru. Bajkova vlada je dobro prijela za vajeti. Stranke so se dogovorile o volilnem sistemu, a tako, da so izigrale referendumsko odločitev za večinski sistem. Na državnozborskih volitvah, ki bodo 15. oktobra, bomo zato volili po popravljenem proporcionalnem sistemu, se pravi tako kot doslej. V stroki za to ni soglasja, politika je še naprej razdeljena: predsednik vlade dr. Bajuk in zunanji minister Peterle sta zapustila komaj združeno stranko SLS in SKD.

Dr. Bajuk je ustanovil svojo stranko Nova Slovenija (NSI). Podprli jo bodo tisti, ki so razočarani nad Zagožnovo združeno stranko, ker je tako zlahka prestopila na stran "levih" strank in podprla Kučanovo stališče do volilnega sistema. Ankete kažejo, da bi Bajukovo NSI volilo 10 % volivcev. Marsikdo se bo vprašal, ali ni to drobljenje moči pomladnih strank, ko pa sta se SLS in SKD komaj združili. **Do združitve je prišlo, ker je bil na obzoru dvokrožni večinski sistem,** kjer se politično telo deli na dva bloka in je bolje, če so stranke čim večje. Nasprotno je s proporcionalnim sistemom: več ko je strank na levi ali desni, več možnosti je, da bo ena stran dobila večino in sestavila svojo vlado. Vsa ta leta je levemu bloku uspelo vladati prav s pomočjo malih (Jelinčič, upokojenci), ki so podpirali Drnovška. Če ne bi Bajuk ustanovil NSI, bi volivci, razočarani nad Zagožnom in Podobnikoma, ostali doma, saj ne bi imeli koga voliti. To pa bi bila voda na mlin levice, zato je NSI dobrodošla moč na desni.

Čeprav smo upali, da bo volilni boj o programih, opravljenem delu in verodostojnosti politikov in strank, kot je to v izkušenih demokracijah, pa kaže, da temu ne bo tako. Levica očitno ne zaupa v moč svojega programa, zaveda se, da so številne zlorabe in afele dodobra načele njeno

verodostojnost in vrgle sum na njeno sposobnost, zato spet uporabljata trike iz časov, ko je še bila totalitarna. Tudi tokrat namreč lovi volivce tako, da razglaša Cerkev za sovražnico ljudstva in škodljivko. Najbolj neverjetno dejanje si je privoščil državni svetnik Rus, ki je hotel s pozivom državnega sveta kar odstaviti nadškofa Rodeta, ker mu ni všeč. Neumnost je bila le prevelika, da bi jo državni svet podprl, je pa zagrešil le malo manjšo, ko je zahteval, naj notranje ministrstvo presodi, ali je nadškof na spominski slovesnosti v Rogu kršil ustavo. To je le eden od primerov, ki kažejo, na kakšne totalitarne prijeme je pripravljena levica, da bi zmagala. Ker se je volilna kampanja šele začela, lahko pričakujemo, da se bodo napadi na Cerkev še stopnjevali, če bodo v njej prevladovala totalitarne navade. Če pa bo vendarle prevladala demokratična logika, potem bo med kampanjo govor o političnih programih, dejanjih in verodostojnosti politikov in strank. Molimo, da bo slednje!

Čez počitnice je politika zasenčila vse druge omembe vredne dogodke. Naj se ustavim le ob izidih mednarodne raziskave o pismenosti in udeležbi odraslih v izobraževanju; zajela je 20 držav Amerike, Avstralije in Evrope. Ne boste verjeli, a dobili smo komaj dvojko. To je "katastrofalno in alarmantno", pravi dr. Koširjeva in nadaljuje: "Izsledki kažejo, da kar 65 do 75 odstotkov odraslega prebivalstva v Sloveniji ne dosega tretje ravni (od petih možnih) pismenosti, torej nima zadostnega znanja in spretnosti za ravnanje z informacijami, ki jih vsebujejo različne vrste besedil: jezikovne, slikovne in računske. Besedilna, dokumentacijska in računska pismenost so usodno pomembne za osebni razvoj in uspešno dejavno vključevanje posameznika v sodobno družbo. To pomeni, da ostanemo s slabo razvito pismenostjo nizko izobraženi, brezposelni ali v neželenih službah, smo slabo plačani in imamo posledično nizko samopodobo o svoji vrednosti." Koširjeva zaključuje: "Ženske namreč dobro vemo: brez zadovoljnih ljudi ni dejavnih državljanov, brez njih pa je demokracija le papirnata fraza."

Tako razširjena nepismenost je sad duhovnega okolja in šolanja, ki ju je gojil komunizem. Ne preseneča, da hočejo politiki iz tega gnezda ohraniti takšno duhovno okolje in šolo v upanju, da bodo lahko še naprej manipulirali s tako nepismenimi ljudmi in z različnimi prevarami dobili od njih volilni glas. Zato je glas proti njim tudi glas proti nepismenosti!

Drago Ocvirk

ORGLE

“Njihov zvok more čudovito povečati sijaj cerkvenih obredov ter duha silno dvigati k Bogu in vzvišenim rečem,” pravi liturgična konstitucija drugega vatikanskega koncila in hkrati določa, naj bi ta glasbeni instrument z bogato tradicijo v zahodni Cerkvi naprej bil v veliki časti.

Dolga zgodovina orgel sega v predkrščansko dobo. Takrat je prvič uspelo Panovo pastirsko piščal povezati z mehanizmom več tipk ter s pomočjo meha pri dudah izvabiti iz nje zvok. Prvi instrumenti te vrste so bili zelo skromni: majhne orgle, ki so jih lahko nosili v rokah in so bile dolga stoletja v rabi. Pozneje je nastal večji pozitiv, ki ga je bilo sicer mogoče nositi, a so ga pri igranju postavili na tla.

Že v 10. stoletju so v Angliji zgradili orgle s 400 piščalmi. Od 15. stoletja naprej poznamo velikanske lepe orgle z več klaviaturami za roke - imenujejo se manuali - in s pedalom, klaviaturo za noge. Orgle, ki so jih leta 1585 zgradili za Marijino cerkev v Gdansku, so imele kar 3752 piščali. Tudi za ohišje teh orgel, za prospekt, je bilo vloženo veliko umetniškega truda, naročila so dobivali

rezbarji in slikarji. Nemalokrat so orgelsko omaro opremili s poslikanimi krili. V postnem času, ko so orgle molčale, so jih lahko zaprli kakor kak krilni oltar.

Orgle imenujemo “kraljico instrumentov” in upravičenost tega imena se pokaže, ko s svojim bučanjem napolnijo prostor kake katedrale; recimo z zvoki Toccate in fuge v d-molu skladatelja Johanna Sebastiana Bacha. Šumeče tonske kaskade ali preprost orgelski preludij - vse hoče biti bogoslužje in človeku pomagati, da lahko Boga slavi, ga prosi in se mu zahvaljuje.

Na mnogih orgelskih ohišjih so upodobljeni angelčki, ki imajo v rokah glasbene instrumente, ali pa kralj David s harfo v rokah ali sv. Cecilija, zavetnica cerkvene glasbe. Tu je v podobi izraženo, kar orgle izražajo z zvokom: hvala in tožba, zahvala in prošnja. V večnem življenju pa bo samo še hvala. Praeludium vitae aeternae - “Preludij večnega življenja”: te besede so napisane na ohišju nekih orgel v severni Evropi. Izražajo, da so orgle namenjene predvsem božji časti.

(Iz knjige krškega škofa E. Kapelarija Znamenja)

PRIHODNOST JE LAHKO TUDI NAŠA

V predvolilnem času se bomo Slovenci doma in po svetu pogosteje spraševali, kako bo v prihodnje urejena naša domovina Slovenija. Razdelitev politične moči se izvede na volitvah in od tega je odvisno, kako bomo kot narod in državljani živeli in kakšne razmere bomo imeli. V predvolilnem času nam želi vsaka stranka približati, kako je po njihovem gledanju najbolj prav in najbolj dobro. Da bi znali ob tem razmišljati tudi s svojo glavo, vam na teh straneh naše revije prinašamo Programske točke, ki so jih objavili leta 1999 uredniki zbornika *Sproščena Slovenija* (Nova revija): Niko Grafenauer, France Bučar, Peter Jambrek, Drago Jančar, Jože Pučnik in Rudi Šeligo. V teh točkah vidimo dobro izhodišče za presojanje programov in ljudi, ki se bodo ponujali za voditelje slovenske države. Na uredništvu menimo, da s tem v dobršni meri izpostavimo narodni program. Le po tem, kaj je za narod res dobro, je treba soditi strankarske programe in obljube. Presoja in odločitev pa je seveda pravica in dolžnost vsakega posameznika.

Ugotavljamo,

- da je slovenska demokratična opozicija že v dveh letih po volilni zmagi izpolnila svoje programske zaveze: bila je pobudnica in gonilna sila prvih svobodnih volitev, ustanovitve in mednarodnega priznanja neodvisne slovenske države in uveljavitve nove slovenske ustave;

- da je neposredno zatem notranje razdeljena pomladna koalicija postala žrtev lastnega uspeha: oblast je vnovič prevzelo vodstvo političnega razreda starega režima, ki je tudi med "sestopom z oblasti" in po njem obdržalo učinkovit nadzor nad denarnimi, policijskimi, medijskimi in gospodarskimi središči moči;

Na romanju "treh Slovenij" je dr. Anton Drobnič spregovoril o škofu Rožmanu in revoluciji na Slovenskem.

- da je volilno telo pomladnega bloka - k slednjemu pa prištevamo vse, ki so se na plebiscitu opredelili za samostojno državo, ne glede na strankarske opredelitve - kljub medijskim manipulacijam ohranilo svojo demokratično istovetnost in nacionalno zavest, ostalo pa je brez organizacije in vodstva, ki bi odražalo in zastopalo njegove koristi in cilje: vodstva posameznih strank so se za nizko ceno ločeno prodajala v zameno za kolaboracijo z novo-staro oblastjo pod geslom "Bolje je biti zraven".

Zato pozivamo slovenske državljane in državljanke,

- da se brez strahu in zavedajoč se svojih zakonitih pravic borijo za uveljavitev osebnih in družinskih koristi v delovnem in krajevnem okolju in da se odločno in samozavestno postavijo za svoje pravice tudi pred državnimi in sodnimi organi;

- da se povežejo za obrambo svojih legitimnih koristi v že delujoča civilna združenja, in če je potrebno, ustanovijo nova za uresničevanje določenih skupnih ciljev ter da pri tem delujejo na osnovi osebnega zaupanja, dobre vere in solidarno;

- da dejavno sodelujejo v organih krajevne samouprave, da kot starši nadzirajo in kritično usmerjajo šolske oblasti v interesu svobodne in sodobne vzgoje svojih otrok in da se - če so verni - zavzemajo za splošne cilje duhovne obnove Slovenije tudi v civilnih verskih združenjih, neodvisno od cerkvenih oblasti;

- da štejejo za svojo državljansko pravico in dolžnost glasovati na krajevnih, parlamentarnih in predsedniških volitvah ter da pred glasovanjem skrbno pretehtajo, komu lahko zaupajo svoj glas;

- da dejavno sodelujejo in nadzorujejo vodstva političnih strank, s katerimi se istovetijo, zato da bi zagotovili zvestobo strankarskih funkcionarjev interesom lastnega volilnega telesa pred volitvami in po njih;

- da se zavedajo, da je večji del tiskanih in velik del elektronskih medijev pod nadzorom vladajočih in privilegiranih slojev in da so zato objavljane informacije in novinarske ocene prevečkrat usmerjene, pristranske ali celo potvorne: zato je tem bolj potrebno, da se državljani sami in v družbi tistih, ki jim zaupajo, neposredno in kritično seznanjajo z javnimi vprašanji ter samostojno iščejo nanje odgovore, ki ustrezajo njihovim praviim koristim.

ZAPISALSO...

Sprememba ustave

Državni zbor je s potrebno dvotretjinsko večino spremenil 80. člen ustave, ki zdaj določa nekoliko spremenjeni proporcionalni volilni sistem s štiriodstotnim volilnim pragom. Spremembo ustave so podprli poslanci SLS+SKD, Liberalne demokracije, Združene liste, Demokratične stranke upokojencev in narodnosti. Socialdemokratska stranka, ki je nasprotovala spremembi ustave, se glasovanja ni udeležila. Po besedah vodje poslanske skupine Janeza Mežana (SDS) se v ustavo zapisuje volilni sistem, ki je v popolnem nasprotju z odločitvijo volivcev na referendumu leta 1996 in odločbo ustavnega sodišča.

Smo na dobri poti

Slovenija bo naredila vse, kar je v njeni moči, da bo v letu 2001 končala delo in bo konec leta 2002 pripravljena na vstop v Evropsko zvezo. To je predsednik slovenske vlade Andrej Bajuk zagotovil evropskemu komisarju za širitev Guenterju Verheugnu, ko je bil ta na dvodnevnem uradnem obisku v Sloveniji. Verheugen meni, da je Slovenija brez dvoma med najbolj naprednimi kandidatkami in bo med prvimi postala polnopravna članica zveze.

Drugi o nas

- Poročevalec Evropskega parlamenta za Slovenijo Claudio Martelli je na zasedanju odbora za zunanje zadeve predstavil osnutek parlamentarnega poročila o napredku naše države. Med drugim je dejal, da so kritike Bruslja iz leta 1998 na Slovenijo imele izreden učinek: oblasti so lani pospešile prizadevanja, na ta način spremenjeni ritem pa je Slovenijo znova postavil med najbolj pripravljene kandidatke za članstvo.

Ob zadovoljstvu zaradi napredka pri sprejemanju zakonodaje, predvsem na pomembnih področjih kot so notranji trg, liberalizacija kapitalskih gibanj in bančnega sistema, in ob zadovoljstvu nad gospodarskim sistemom, je Martelli opozoril tudi na področja, kjer Slovenija delo še čaka.

Posebej je pohvalil integracijo Slovenije v zunanjepolitične dejavnosti Evropske zveze, kar naj bi država dokazala v času kosovske krize. V kontekstu prizadevanj za stabilnost na območju je parlamentarni poročevalec za

Slovenijo izrazil še željo po hitrem reševanju mejnega spora s Hrvaško.

- Ameriški kongres je soglasno sprejel resolucijo o Sloveniji, s katero ugotavlja, da bo sprejem Slovenije v polnopravno članstvo transatlantskih in evropskih ustanov pomemben korak k nerazdeljeni, celoviti in svobodni Evropi. Slovenija je z resolucijo dobila pohvalo zaradi partnerstva z Združenimi državami Amerike in zvezo NATO, v njej pa je izraženo mnenje, da bo vključitev Slovenije v severnoatlantsko zavezištvo prispevek k nje-govi varnosti. Resolucija je bila najprej soglasno sprejeta v senatu na pobudo republikanca Williama Rotha, nato pa dobila potrditev še v predstavniskem domu.

NOVA STRANKA – NOVA SLOVENIJA - krščanska ljudska stranka

Čeprav je do jesenskih parlamentarnih volitev (15. oktober) še nekaj časa, se na političnem prizorišču vrstijo zelo dinamična dogajanja, saj je nastala nova stranka z imenom Nova Slovenija - krščanska ljudska stranka.

Izvolili so že glavne organe stranke in določili izvršilni odbor stranke: Andrej Bajuk, Lojze Peterle, Marko Štrovs, Gregor Novak, Jurij Zupan, Anton Kokalj, Franc Bezjak, Lidija Drobnič, Igor Senčar, Leon Marc in Marjeta Humar. V skladu s statutom bodo Slovenci v zamejstvu in izseljenstvu izvolili še enega podpredsednika. Tako bo stranka dejansko imela tri podpredsednike. Program nove stranke temelji na tradiciji zgodovinske ljudske stranke in izhaja iz tradicionalnih ljudskih krščanskih vrednot. Stranka deluje na območju Slovenije, med Slovenci v zamejstvu in po svetu. Sedež stranke je na Kogojevi 2 v Ljubljani.

Stranka, ki jo je ustanovil predsednik vlade Andrej Bajuk, se bo zavzemala, da bo izpeljala slovenski prehod do normalnega zaključka, in to je ustvarjanje Evrope na naših tleh. Premier dr. Bajuk je povedal, da so prave vrednote Evrope po njegovem mnenju institucije moderne demokracije, odprto tržno gospodarstvo in pa močna sociala, ki ni odvisna le od države, ampak od aktivnega partnerstva med civilno družbo in državo. Bajuk je pojasnil, da se je za ustanovitev nove stranke odločil, ker je po njegovem mnenju SLS+SKD Slovenska ljudska stranka sprejela napačno odločitev, ko je v državnem zboru glasovala za spremembo ustave in s tem volilnega sistema. Poudaril je, da se sam ni javno opredelil za kateri koli volilni sistem, vendar pa so bile odločbe ustavnega sodišča

o referendumu, na katerem je zmagal večinski volilni sistem, v dveh različnih sestavah ustavnega sodišča nedvoumno potrjene.

VII. TABOR SLOVENCEV PO SVETU

“Republika Slovenija - mati ali mačeha izseljencem”

Izseljensko društvo Slovenija v svetu (SVS) je v soboto, 17. junija, v Zavodu sv. Stanislava pripravilo VII. Tabor Slovencev po svetu.

SVS v prizadevanju, da bi bil v pomoč slovenskim izseljencem, pripravlja vsakoletne taborne. Končni cilj teh taborov je, da bi bil slovenski izseljenec obravnavan kot živ ud nacionalnega telesa in ne le kot zanimiva zakladnica slovenske folklore. Žal manjka še veliko, da bi to dosegli, zlasti na pravnem področju, ker nekateri vodilni resorji postavljajo politične interese pred državne.

Na letošnjem taboru so slovenski strokovnjaki iz domovine in izseljenstva obravnavali zelo žgočo temo: **Republika Slovenija - mati ali mačeha za Slovence po svetu**. Kot vsako leto je bila tudi letos naša želja odkriti nove smernice za nadaljnje delo v prid Slovenije in Slovencev.

Po sveti maši, ki jo je daroval ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode, smo se spomnili na izseljenskega duhovnika Ignacija Čretnika v besedah njegove dolgoletne sodelavke v Parizu Verene Koršič-Zorn ter z glasbenim prispevkom Matevža Debevca in Ivana Vombergarja iz Argentine. Uvodne besede pred začetkom okrogle mize je izrekel Branko Zorn, kulturni delavec in povratnik iz Pariza. Program je povezovala igralka MGL Marjana Jaklič.

V imenu predsednika vlade je navzoče pozdravil minister za okolje in prostor dr. Andrej Umek, ki je med drugim dejal, da želi biti Bajukova vlada odprta za vse Slovence - brez razlik in brez meja, za rojake doma in po svetu; želi biti vlada sožitja in harmonije. V predvidenem času je koordinator okrogle mize prof. Jože Mlakar predal besedo napovedanim govorncem. Dr. Marjan Drnovšek (Inštitut za slovensko izseljenstvo pri SAZU) je predstavil ozračje, ki ga je do izseljencev pol stoletja ustvarjala komunistična partija. Zaključil je, da je bil odnos komunistične oblasti do izseljencev mačehovski. Dr. Andrej Vovko (Inštitut za biografijo ZRC SAZU) je ob analizi, kako naši učbeniki prikazujejo izseljenca, med drugim izjavil, da “se odnos naroda oziroma države do lastnega izseljenstva lepo pokaže tudi po teži,

ki je izseljenskim vprašanjem namenjena v šolskih učbenikih,” in ugotovil, da “slovenski učbeniki še vedno ne nudijo posebno razveseljive podobe”.

Msgr. Janez Pucelj je kot delegat slovenskih izseljenskih duhovnikov in predsednik Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov govoril o razmerah v odnosih z domovino in državo Slovenijo na podlagi izkušeni izseljenskih duhovnikov v Evropi, jih analiziral ter podal njihovo posledično vlogo za sedanjí čas.

Mag. David Taljat je kot vodja katoliške misije v Nici izčrpno orisal skrb slovenskega duhovnika za to, da bi se Slovenci na tujem ne izgubili.

Pisatelj Zorko Simčič je bil mnenja, da “se odločujoči krogi v Sloveniji do rojakov po svetu vedejo kot mačeha. Emigrant se čuti nerazumljenega, zavrnjenega ... Ko se bodo politične razmere uredile, se bodo tudi Slovenci zavedli pomembnosti svojih ljudi v tujini.” Na koncu je dodal, da “moramo poskrbeti, da se mladi, jutrišnji vladajoči ob tem zamislijo, ker človek, ki ne čuti odgovornosti do svojih, kmalu postane suženj tujih”.

Dr. Jože Bernik je podal svoja izkustva kot intelektualca, živeč v tujini, in med drugim povedal: “Slovenski študent - begunec je ob izgubi domovine in ob sovražnosti njenih komunističnih oblasti moral najti svoje mesto v tujem svetu. Poleg življenja v nov svet, ob skrbi za študij in delo, se je moral slovenski izobraženec soočiti z ovirami, ki mu jih je postavljala komunistični režim v Sloveniji in Jugoslaviji.” V razpravi je bila večina mnenja, da ne more biti domovina nikdar mačeha, temveč so to lahko samo trenutne politične oblasti.

Kocmur B.

Koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak se je na Sv. Višarjah srečal z rojaki iz domovine, raještva in izseljenstva.

SREČANJE "TREH SLOVENIJ"

Na prvo nedeljo v avgustu je višarska Gospa, Kraljica Evrope pod svoje okrilje sprejela Slovence iz domovine, zdomstva in izseljenstva. Tudi letošnji shod ali bolje romanje treh domovin se je začelo zjutraj ob osmi uri s peš romanjem iz Žabnic proti vrhu Sv. Višarij. Pot so obogatili s križevim potom, ki se ga je udeležilo okoli 30 pohodnikov. Potem, ko so na vrh Višarij z žičnico prispeli tudi tisti malo manj "junaški romarji", je nekaj po deseti uri sledilo predavanje dr. Antona Drobniča z naslovom Škof dr. Gregorij Rožman in revolucija. Zbrani rojaki iz skoraj vsega sveta, zagotovo pa iz vseh celin, so predavatelja večkrat prekinili z aplavzom, kar pomeni, da jih je tema nagovorila in jim odprla nova spoznanja o dogajanju v času komunistične revolucije na Slovenskem. Tudi danes se na to temo v domovini sliši preveč neresnic in potvarjanj dejstev, zato je prav, da nekdo javno in glasno spre-

govori tudi o tem. In če je stvar podkrepljena z dejstvi in poznavanjem zgodovinskega ozadja, potem je to še toliko bolj dobrodošlo. In prav to je predavatelj ponudil višarskim romarjem.

Po nagovoru so sledila še vprašanja iz vrst poslušalstva. Shod se je nadaljeval v Marijinem svetišču, kjer so romarji pazljivo prisluhnili novemu koprskemu pomožnemu škofu dr. Juriju Bizjaku, ki jim je spregovoril o skrivnosti Jezusovega spremenjenja na gori. Ob škofu je ob oltarju stalo še 12 duhovnikov, ki so predstavljali edinost vseh Slovencev, ki jih je pot zanesla na tuje, s tistimi, ki so ostali v domovini ali pa jih je krivična mejna črta pustila zapisane drugi državi.

Višarska Kraljica Evrope je s srečanjem Slovencev postala Kraljica sveta.

16

ŽIVALSKA FARMA 2000

Med izbrane cvetke letošnjih neumnosti v politiki, še bolj pa hysterije, ki je obsedla liberalno komunistični politični blok potem, ko je prišlo do zamenjave vlade, bo prihodnost gotovo prištel propadli poskus zahteve Veljka Rusa v državnem svetu Republike Slovenije za zamenjavo nadškofa Rodeta. S formulacijo "državni svet protestira proti sistematični politizaciji rimskokatoliške Cerkve na Slovenskem, ki se kaže v napadu na posamezne skupine državljanov in na posamezne institucije slovenske države" je hotel oblikovati pobudo za diplomatsko noto, ki bi jo naslovili na Vatikan in predlagali, naj ta odpokliče dr. Rodeta. Povod za to dejanje naj bi bila razglasitev mučencev in pričevalcev v Kočevskem rogu pri maši 18. junija ob jami pod Krenom, ki jo je opravil nadškof in metropolit dr. Franc Rode. Veljko Rus po zaslugi modrih politikov, ki se niso hoteli omadeževati s tako neumnostjo, ni uspel osramotiti naše države (državni svet vendarle predstavlja vse državljane, tudi verne Republike Slovenije). Uspelo pa mu je nekaj drugega in morda prav v tem tiči zajec pobude, za katero je bilo sicer že vnaprej jasno, da bo obsojena na propad: zopet ogreti napade na nadškofa Rodeta. Če smo iskreni, Rusov predlog s strani katoličanov ni vreden niti omembe, kaj šele resne obravnave. Kljub temu si v času poletnih kumaric privoščimo,

da nas bo krožek deklariranih sovražnikov Cerkve, ki se zbira med nekaterimi profesorji na Fakulteti za družbene vede in z udbovsko natančnostjo preceja kot komarje naše komentarje, razglasil za kleronacionaliste. Kljub tej nevarnosti hočemo opozoriti na manevre nekega kroga, ki s svojim ravnanjem kaže na prostozidarske prijeme. Vsi vemo, da je vse od svojega imenovanja naprej nadškof Rode deležen najbolj nizkotnih napadov. To pa zaradi jasnih, razvidnih in pogumno izrečenih stališč in zaradi zavzemanja za pravice vernih in Cerkve na Slovenskem. Ker so nekateri časniki (npr. Mladina) uslužno vstopili v službo po zamenjavi vlade razočaranih in propadlih marksoliberalcev in prodajajo to pobudo ozkega kroga, ki sega celo med predsednikove svetovalce, za nekaj najpomembnejšega, je prav, da vsaj opozorimo na ozadje vsega dogajanja. Razlog je pravzaprav en sam: čaka nas predvolilno obdobje in Cerkev je bila doslej še vedno ena najpomembnejših in hvaležnih tem za predvolilne boje in obmetavanja. Doslej v povezavi z denacionalizacijo, tokrat pa v osebi nadškofa Rodeta in njegovih nastopov v javnosti. Izkušeni marksisti že od zapiranj duhovnikov, zasliševanj in zažiga nadškofa Antona Vovka dobro vedo, da je Cerkev najboljši predmet za manipuliranje z javnostjo.

Iz komentarja Francija Petriča v Družini 49/30

A N G L I J A

LONDON

Življenje je v Našem domu med letošnjim poletjem potekalo podobno kot v prejšnjih letih. Od srede junija do prvih dni julija je zaradi župnikove odsotnosti za Naš dom skrbel študent Klemen Štavbar iz škofijskega zavoda v Šentvidu.

Zelo smo bili veseli nekaterih slovenskih duhovnikov, ki so v Našem domu bivali ali pa so bili povezani s slovensko katoliško misijo v Londonu, ko so nadomeščali duhovnike v nekaterih londonskih katoliških župnijah.

Župnik S. Cikanek je med poletnimi počitnicami poleg skrbi za dom in slovensko pastoralo nadomeščal še duhovnika za portugalsko katoliško skupnost v Londonu. Med enomesičnim nadomeščanjem je med njimi krstil več portugalskih otrok kot slovenskih v naši skupnosti v minulih desetih letih (med Slovenci na britanskem otoku deluje že trinajst let). V naši v večini ostareli slovenski skupnosti v Angliji in Walesu je obhajanje zakramenta svetega krsta postalo že redke dogodek.

Margaret (Metka) Kogoj - praznovala 70-letnico življenja

V nedeljo, 9. julija, je Metka Kogoj, dobra in zvesta članica slovenske katoliške skupnosti v Londonu, v krogu svojih prijateljev praznovala 70-letnico življenja.

Metka se je rodila 10. julija 1930 v dobri krščanski družini Kogojevih v Trziču na Gorenjskem. Krstil jo je takratni trziški župnik Anton Vovk, pozneje ljubljanski škof in nadškof ter svetniški kandidat. Birmal pa jo je škof dr. Gregorij Rožman. Kot pristna Gorenjka je ohranila lep, zvonki gorenjski naglas in pristno odločnost, oplemeniteno z izjemno dobrsročnostjo in dobroto.

Vojna vihra in težko življenje po vojni sta jo spravili na pot zdomstva. Kot komaj 20-letno dekle je najprej odšla v Italijo, leta 1960 pa je prispela v Anglijo. Takoj ob prihodu v London se je vključila v katoliško skupnost, ki se zbira k slovenski sveti maši v kapeli doma. Od takrat redno prihaja k slovenski maši in na prireditve povsod po Angliji. Poleg pomoči slovenski katoliški misiji Metka velikodušno podpira tudi slovenske misijonarje in njihovo misijonsko delo. Njen dar "uboge vdove" v svoji veličini kar nekajkrat presega majhne darove večine članov naše skupnosti, ki pa se zaradi umišljene velikodušnosti radi hvalijo in si tudi neprestano želijo hvale za vsak najmanjši dar ali pomoč Cerкви ali komurkoli. Verjetno ne vedo ali se ne spomnijo reka: "Naj ne ve levica, kar daje desnica!" Metka

se rada udeležuje tudi naših prireditev, predvsem misijonskih dnevov v Bedfordu in slovenskih dnevov; te bomo v prihodnje organizirali samo še na severu Anglije, ker se zdi, da med nekaterimi rojaki na jugu Anglije za to ni več razumevanja. Zaposlujejo jih namreč drugačne prireditve. Želimo jim veliko veselja in zadovoljstva v krogu svojih drugače mislečih prijateljev. V Londonu si kar ne moremo zamišljati kakega našega družabnega srečanja brez Metkine pomoči, kajti vedno se žrtvuje za našo skupnost, posebno ko po sveti maši v kapeli doma vsem postreže s toplim napitkom in narezkom ter kozarcem vina ali kakim drugim okrepčilom. Poleg svojih rednih obveznosti Metka še vedno najde čas, da obiše naše starejše in pogosto onemogle rojake po Londonu, tako na njihovih domovih kot po bolnišnicah.

Metkino največje zadovoljstvo, sreča in veselje pa je družina njenega sina Andreja in njene dobre snahe Irene, ki živi v Bistrici pri Trziču. Njen ponos so tudi njeni vnukinji in vnuk. Najstarejša Ester je že končala študij francoščine in angleščine na filozofski fakulteti v Ljubljani. Drugi po starosti je Andrej, ponos družine, za

Metka Kogoj (70-letnica) v družbi mladih v kapeli našega doma v Londonu

najmlajšo Melanie pa je največje veselje predvsem ples. Kot mlado plesalko jo je često videti tudi na televiziji.

Naši dobri in nenadomestljivi Metki ob njenem častitljivem življenjskem jubileju želi katoliška misija in slovenska katoliška skupnost v Angliji božjega blagoslova za njeno zdravje, za vse dobro in najboljše v njenem življenju ter ji kliče še na mnoga leta. Bog Vas živi, naša draga Metka!

Pokojna Ana Seutschnig

Meseca aprila (26. 4.) je po zlomu noge in kolka ter velikem trpljenju v bolnišnici in nazadnje v domu za starejše občane v londonskem predelu Chelsea odšla v večnost skoraj devetdesetletna Ana Seutschnig (Sojčnik). Njen pogreb je bil 9. maja s sveto mašo zadušnico v cerkvi Najsvetejšega Odrešenika in sv. Tomaža Mora v Londonu. Daroval jo je angleški duhovnik Frederick Jackson ob somaševanju slovenskega župnika Cikaneka, ki je imel poslovlilni nagovor v angleškem jeziku. Navzoči so bili Anini angleški in irski prijatelji ter znanci.

Ana se je rodila 1. maja 1910 v manjšem kraju med Ravnami in Prevaljami na Koroškem. Že od mladih let je bila v službi pri eni od angleških družin, ki so upravljale mežiški rudnik. Ob začetku vojne so se te družine odselile v Anglijo, Ana pa je ostala ves težki vojni čas doma. Njena priljubljenost pri angleških gospodarjih je povzročila, da je z nji obdržala dobre prijateljske stike še po njihovem odhodu. To ji je pomagalo, da je po vojni lahko prišla v Anglijo. Tukaj je živela mirno, skromno in samsko življenje. V slovenski skupnosti so jo rojaki komaj poznali,

Pokojna Ana na pragu svojega stanovanja v Londonu

ker se ni pogosto udeleževala slovenskih maš v kapeli doma in ne drugih srečanj. Občasno so jo obiskovali le slovenski župniki na njenem domu v lepi londonski četrti Chelsea. Tam je živela tiho, v svoji angleški župniji pa zelo dejavno in s Cerkvijo povezano življenje. Bila je velika dobrotnica svoje župnije Our Most Holy Redeemer and St. Thomas More Church, duhovniki in farani pa so jo zelo spoštovali.

V imenu slovenske katoliške misije in naše katoliške skupnosti izražamo iskreno sožalje Aninim sorodnikom,

Pokojni Ciril Svete

predvsem družini Pečnik iz Neussa v Nemčiji, ki so skrbeli za ostarelo teto Ano, ter njenim prijateljem in znancem. Slovenska katoliška misija v Londonu zagotavlja svoje molitve za pokojno Ano. Naj ji dobri Bog podeli večni mir in pokoj. Uživa naj veselje v nebeški družbi svetih in odrešenih.

V večnost je odšel Ciril Svete iz Kempstona (Bedford)

7. junija je odšel v večnost Ciril Svete iz Kempstona pri Bedfordu. Od njega so se poslovili sorodniki, prijatelji in znanci v cerkvi Our Lady of Ransom s sveto mašo zadušnico in ga pospremili na kempstonsko pokopališče k večnemu počitku 16. junija.

Ciril Svete je bil rojen 17. 4. 1919 kot najmlajši sin v znani, versko in narodnostno zavedni ter številni Svetotovi družini iz Bežigrada v Ljubljani. Njegova dva brata dvojčka Janez in Stane, ki sta tudi živela v Angliji, sta že nekaj let med pokojnimi (Janez je odšel v večnost 8. 12. 1978, Stane pa 16. 10. 1995).

Po drugi svetovni vojni se je umaknil z domobranci v Italijo. Prek vojaških begunskih taborišč v Forliju in Eboliju je z drugimi odšel v Nemčijo, kamor so jih poslali v ujetniško taborišče v Munstru, od tam pa čez nekaj mesecev v civilno begunsko taborišče Sedorf. Na britanski otok je prišel leta 1948. Najprej se je nastanil v Walesu, kjer je delal pri kmetih, vse dokler se ni preselil v Waltham Cross pri Londonu. V tem kraju je našel zaposlitev v bolnišnici kot bolničar. Pozneje je to delo opustil in odšel v Bedford. 11. 8. 1956 se je v Waltham Crossu poročil z Beneško Slovenko Avguštino. Leta 1963 sta prišla v Kempston pri Bedfordu. Tu se je Ciril zaposlil v tovarni za izdelavo

vanje strojev. Zadnja leta pred upokojitvijo je opravljal še službo šoferja tovornjaka. S službenim tovornjakom je prepotoval in spoznal celo Anglijo.

Zadnje čase je zelo bolehal. Moral je v bolnišnico, saj so upali, da mu bodo z operacijo rešili življenje. Na žalost operacija ni uspela in je tako 7. 6. letos odšel v večnost.

M. in A. Gregorec

Slovenska katoliška skupnost v Angliji in slovenska katoliška misija v Londonu izrekata iskreno sožalje Cirilovi vdovi Avguštini, njegovim sorodnikom, prijateljem in znancem ter zagotavljata molitve za njegov večni pokoj. Naj se spočije v miru in uživa veselje odrešenih pri Bogu.

S. C.

Zaključna pesem "Marija skozi življenje" je zadonela kot prošnja za novo krščenko, birmanko in prvoobhajanko Lucijo.

nosti, ki žive v Avstriji. Sveto mašo v tamkajšnji stolnici je ob somaševanju duhovnih sobratov nekaterih skupnosti daroval naš župnik Anton Štekl, tokrat v vlogi narodnega direktorja. Pri maši so sodelovale vse skupnosti (Poljaki, Hrvati, Madžari, Čehi ...), Slovenci s petjem psalma med beriloma in obhajilno pesmijo. Za orglami je sedel Slovenec, g. Anton Zore iz Linza.

Popoldne smo imeli **večernice** v nekaj kilometrov oddaljeni božjepotni cerkvi "Maria Plein". Udeležil se jih

je tudi solnograški škof dr. Eder in imel lep nagovor. Tudi to pobožnosti je zaznamovala narodna raznolikost. Posebno doživetje so bile lavrantske litanije Matere božje, ki jih je doživeto zapel moški oktet (del zbora Kope) s Šmartnega pri Slovenj Gradcu pod vodstvom g. Štekla. Pete litanije so bile za večino nepozabno doživetje.

V lepem okolju, z razgledom na Salzburg, smo se zadržali še nekaj časa, nato pa krenili proti Dunaju, duhovno bogatejši in z novimi vezmi.

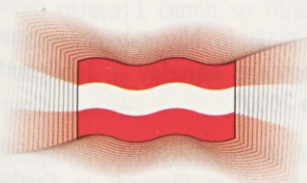
Zadnje nedeljo v maju sta zakonca Vesna in Ivan Kikl **prinesla h krstu deklico Janjo**. Tako smo v sorazmerno kratkem času spet bili priče sprejema novega člana v Kristusovo Cerkev. Z obema zakoncema smo se veselili. Obred sv. krsta je naš župnik opravil lepo in doživeto. Janja je bila krščena z vodo iz reke Jordan. Po sv. maši nas je čakala v dvorani bogata zakuska, ki sta jo za vse povabljeni in udeleženci sv. maše pripravila zakonca Kikl. Z njimi smo se zadržali še dolgo v popoldanske ure.

Telova maša in procesija

To slovesnost smo obhajali še z dvema sosednjima avstrijskima župnija-

Lucija, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

A V S T R I J A

DUNAJ

Spet se oglašamo iz naše skupnosti.

Materinski dan, 14. maja, in nedeljo Dobrega pastirja smo proslavili zelo slovesno. Tudi tu se je izkazal naš zborček. Po sveti maši je župnik Štekl razveselil vse matere: vsaka je prejela cvetočo lončnico. Za slajši okus sta poskrbela zakonca Oswald, ki sta prinesla okusno pecivo. Po maši smo ga v dvorani s tekom zaužili ob kavi in drugih osvežilnih pijačah.

V nedeljo, 21. maja, smo **poromali v Solnograd** na svetoletno srečanje vseh katoliških tujegovorečih skup-

Krst male Janje Kikl

ma. Obred je potekal sicer v nemškem jeziku; slovenski jezik je zazvenel le v dveh prošnjah. Predstavili smo se tudi z dvema narodnima nošama. Sklepni blagoslov je bil letos v cerkvi župnije Kristusovega vstajenja, kjer so po končani sv. maši pripravil tudi zakusko.

Oratorij Avgusta Ipavca

V nedeljo, 25. 6., smo v narodnih nošah v Votivkirche na Dunaju prisostvovali premieri novega oratorija, ki ga je skomponiral in dirigiral na Dunaju živeči slovenski duhovnik Avgust Ipavec. Oratorij je poustvarjalo okrog 350 pevcev iz raznih krajev in držav (med njimi tudi nekaj redovnic Slovenk iz Koroške) ter obsežen orkester iz Madžarske. Navzočih je bilo nekaj uglednih gostov iz političnih in verskih krogov (med njimi tudi predstavnik evangeličanske cerkve) ter skupina narodnih noš (Poljaki, Filipinci in Slovenci).

Srce Jezusovo - farni patron

Farni praznik Srca Jezusovega je v petek, 30. 6., zvečer najprej praznovala avstrijska skupnost, zunanja slovesnost za Slovence pa je bila v nedeljo, 2. 7., ki jo je zaznamovala Lucija

Ramšak, 22-letna študentka biologije iz Šmartna pri Sl. Gradcu. Ta je bila tri mesece varuška pri družini Kikl, nato pa se je svobodno odločila za prejem zakramentov krsta, birme in sv. obhajila. Nanje jo je nekaj tednov pripravljala g. Štekl. Med slovesno sveto mašo, tudi letos je bila dvojzična, je doživeto opravil obrede sv. krsta, birme in obhajila. Slovesnost je spremljal naš mali zborček in slovensko ljudsko petje. Slavljenko je župnik ob koncu še posebej nagovoril in pohvalil njeno prizadevnost in dobro voljo za prejem svetih zakramentov. Izročil ji je spominsko dari-

lo, skupnost pa ji je izkazala pozornost s šopkom rož.

Po sveti maši smo, kakor je tu običaj že vsa leta, lahko na vrtu ob čudovitem vremenu pokušali dobrote za žara in jih zalivali z najrazličnejšimi pijačami. Za jedi na žaru in sladice sta spet poskrbela Ana in Werner Oswald, drugi člani župnijskega sveta in seveda tudi nečlani pa so prizadevno pomagali in skrbeli, da je vse potekalo brez zastojev. Tako smo preživeli lepo nedeljo. Da so bile mize še bolj polne, so poskrbeli tudi Lucijini sorodniki.

Upam, da ste vsi preživeli lepe počitnice in dopuste. Lep pozdrav z Dunaja.

Darja B.

LINZ

21. maja je bilo tako imenovano "Romanje narodov v jubilejnem letu 2000".

Pri sv. maši v salzburški stolnici smo se srečali s Slovenci iz Gradca, Dunaja in Linza. Sodelovali pa so tudi verniki drugih narodnosti, predvsem katoličani iz Bosne in Herce-

Slovenci iz Linza v Salzburgu v jubilejnem letu 2000

govine ter Hrvaške. Sveti maši je sledila šmarnična pobožnost v romarski cerkvi Maria Plain, ki jo je vodil salzburški nadškof dr. Georg Eder, litanije Matere božje pa je pod vodstvom narodnega direktorja Tonija Štekla pel njegov nekdanji moški zbor iz Šmartnega pri Slovenj Gradcu. S svojim petjem je sodeloval tudi pri maši v stolnici, zato iskrena hvala za obogatitev našega bogoslužja!

Tako je bilo romanje v jubilejnem letu 2000 uspešno končano; Slovenci iz Linza so se ustavili še v bližini Halleina in z veseljem in dobro voljo sklenili naporni dan.

Na tem romanju je slovenska skupnost pogrešala Matildo Grandovec, ki je zaradi operacije na kolenu morala v bolnišnico. Gospa zdaj že dobro okreva, k čemur so verjetno prispevali tudi številni obiski njenih štirih otrok in sedemih vnukov ter drugih znancev.

Zdravje pa je ponagajalo tudi Anici Vrečič in gospe Duhaničevi, toda na srečo sta že obe spet zdravi in med nami.

Filomena Kokol se je po dolgi bolezni znova pridružila naši slovenski maši. Vsem zgoraj omenjenim ženam želimo v prihodnosti več sreče pri zdravju!

Tudi Leon Humar je preživel nekaj časa v bolnišnici, kjer so mu uspešno operirali še drugi kolk.

Prvo nedeljo v juniju je bila ponovitev prvega svetega obhajila Viktorije in Marka, pri čemer sta za vse potrebno poskrbela dedek in babica Kerec. Duhovnik je oba prvoobhajanca pri sveti maši nagovoril in jima zaželel, da bi v svojem življen-

ju vedno hodila po poti, ki nam jo je pokazal Jezus Kristus.

Drugo nedeljo v juliju smo pri slovenski maši posebej počastili Benamina, vnuka Vikice Hauseder, ki je bil letos prav tako pri prvem svetem obhajilu. Vsem trem prvoobhajancem želimo, da bi jih na njihovi življenjski poti Jezus vedno spremljal.

SALZBURG – FREILASSING

V četrtek, 25. maja, je imela absolventka **Francka Šenk iz Hotemaž** pri Preddvoru ob skorajšnjem zaključku svojega izobraževanja na Mozarteumu v Salzburgu diplomski koncert, na katerega so prišli tudi njeni znanci in sorodniki iz Slovenije: iz Šenčurja, Visokega in okolice, za kar je poskrbela Vida Tomažič. Skupina iz Slovenije si je ogledala najpomembnejše kulturne spomenike v Salzburgu: stolnico, frančiškansko cerkev, benediktinski samostan sv. Petra, Mirabell in žitno ulico (Getreidegasse), nato so se ustavili še v ugledni restavraciji Sternbräu. Ob 8. uri zvečer pa se je v "dunajski dvorani" Mozarteuma začel koncert, nad katerim so bili poslušalci zelo navdušeni.

Ob tej priložnosti lahko še omenimo, da je Francka Šenk pela tudi novemu beograjskemu nadškofu Stanislavu Hočevarju ob njegovi škofovski posvetitvi na Rakovniku. Pa tudi drugače je že velikokrat nastopala v okolici Salzburga in v Sloveniji. Zato ji je domači kraj izkazal ob njenem zaključnem nastopu tolikšno pozornost. Francki želimo tudi v prihodnosti veliko uspeha, da bi vedno ostala povezana s slovensko Cerkvijo in

s svojim petjem prinašala v srca ljudi radost in veselje!

Prvo nedeljo v juliju je bila v Freilassingu sveta maša, pri kateri sta s petjem sodelovali tudi nečakinji g. Počivavška: Stanka in Lavra Bukšek. Obe sta že v soboto, 1. julija, peli gospodu srebrnomašniku, mag. Jožefu Pichlerju, župniku v Haidu, kjer stanuje slovenski dušni pastir Ludvik Počivavšek. V nedeljo dopoldne pa sta bili pri slovenski maši v Linzu in skupaj s tamkajšnjim pevskim zborom polepšali nedeljsko bogoslužje.

Lep pozdrav iz Salzburga in Freilassinga.

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Počitniški čas je nekoliko posegel tudi na področje pripravljanja naših poročil, saj je pisec prispevkov - župnik Lojze - v tem času na dopustu v domovini.

Kako lepo je od časa do časa spet doživeti pristno slovensko vernost, ki se razodeva v pobožnosti, ki izhaja iz duše in srca. (Izražanje vernosti v zahodnih deželah se mi zdi zelo pogosto kot zbiranje k obredom, v katere pa se navzoči ne vključujejo. Pridejo, sedijo, vstajajo, poslušajo, komaj kaj sodelujejo z glasno skupno molitvijo, še manj z ljudskim petjem, k svetemu obhajilu gredo množično, čeprav se morda ne vprašajo, ali je srce pripravljeno in ali sploh razumejo, kako velik in svet Gospodov dar je evharistični Kruh.)

Zlatoporočenca Stanko Novak in Lojzka r. Dimc med sinovoma Francijem in Martinom z ženo Magdo

Oglašam se samo toliko, da ne bodo moji dragi Slovenci v Beneluxu razočarani, če ne bo v Naši luči naših zastav in če ne bo z našega konca sveta prav nobenih novic.

Navedel bom le nekaj dogodkov - v telegrafskem slogu; kaj več pa takrat, ko mi bo dosegljiv "arhiv": **svetoletno romanje** na binkoštni ponedeljek, **materinski in očetovski dan v Našem domu** ob sodelovanju obeh društev (Naš dom in Slomšek), **Slovenski dan** društva in pevskega

zboru Zvon na Nizozemskem, **obisk in koncert moškega zboru** z vipavsko-goriškega konca, nova streha nad vhomom in na garaži našega doma Slovenske katoliške misije v Eisdnu, **poroka Patrika in Petre** na blejskem otoku, **krst Aljaža Tadeja** v Komendi ...

Torej, dragi bralci Naše luči, pri nas v Belgiji in na Nizozemskem živimo, delamo, se zbiramo, skratka smo in ostanemo. Morda pa bomo kmalu imeli celo kakšno izredno novico!

Zvonko in Vilma Mrak sta prinesla h krstu drugega sina Davida. Bratec Boris je prav srečen in ponosen.

Vse pa znova vabimo na SLOVENSKI DAN ob 40-letnici Slovenskega katoliškega pevskega in kulturnega društva A. M. Slomšek. Tale jubilejni Slovenski dan ne bo kakor običajno na prvo soboto v oktobru, ampak zadnjo soboto, tj. 30. septembra. Začne se s sveto mašo v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu ob 16. uri in nadaljuje v Kulturnem centru kakor vsako leto.

A. Rajk

FRANCIJA

PARIZ

Krsti

V mesecu maju smo podelili kar **tri krste**:

V znani družini Pal so prinesli h krstu sina Oliverja Pala. Krščen je bil 7. maja v bolniški kapeli v mestecu Briis sous Bligny, kajti mama Izabela, stari starši in stric delajo v tamkajšnji bolnici. Na krstno slavo so poleg družine Pal prišli tudi sorodniki in prijatelji iz Slovenije in Francije. Krstni obred je potekal v prijetnem vzdušju in veselju. Takoj po krstu je sedemletni brat Ksaver Franc-Martin prebral pismo - dobrodošlico svojemu bratcu Oliverju, v katerem je sprejel svojega bratca med božje otroke. Med krstnim slavljenjem na cvetočem in zelenem domačem vrtu je za lepo slovensko pesem v ritmu svoje harmonike poskrbel g. Marjan Slavič. To krstno slavo je bilo po prekmurskih šegah in navadah.

Isto nedeljo je v kapeli sv. Terezije med sv. mašo **prejela očiščenje s krstno vodo in v moči Svete Trojice mala Alissa-Elodie-Elise Avsec.**

Njeni starši in prijatelji so ponosno prisostvovali krstnim obredom in se veselili s Cerkvijo novega božjega otroka. V dvorani slovenskega doma so še ves popoldan in pozno v večer proslavljali krstno veselje. Staršem Alisse-Elodie-Elise slovensko župnijsko občestvo čestita, da so darovali novega božjega otroka Cerkvi, ki je Mati vseh otrok.

V soboto, 27. maja, je bil **med sv. mašo krščen g. Marko-Frank Kalnik, star 29 let.** Njegovi starši se zaradi Markove bolezni niso odločili za krst prej. Njegova mama, gospa Aleka, mi je več let pripovedovala, da bi ga rada krstila, a je imela mnogo pomislov zaradi njegovega zdravstvenega stanja. Skupaj sva pripravljala krst, ki je bil končno velik dogodek za samega g. Marka-Franka. Vsi prisotni so bili presenečeni, s kakšno resnostjo je novokrščenec prisostvoval svojemu krstu. Boter in botra Antonija in Jože Šimc sta bila zelo vesela njegovega sodelovanja. Vsak človek, zdrav ali bolan, ima pravico do krsta in do njegovih milosti.

Zaključek šole

21. junija smo imeli v dvorani slovenskega doma v Châtillonu zaključek letošnje šole. Otroci in mladina so nam pripravili in pokazali v raznih igrinah in pesmih, kaj so se naučili v tem šolskem letu. Sestra Rozalija, ga. Antonija Bernard in ga. Antonija Šimc so pripravile program in več nedelj ponavljale z otroki pesmice iz slovenske literature. Program je dobro uspel, saj so starši in ostali gledalci pogosto z dolgimi

aplavzi nagrajevali njihovo izvajanje na odru. Na koncu se je predsednica Društva Slovencev v Parizu gospa Eva Sutlič zahvalila s šopki rož vsem trem učiteljicam in še posebno sestri Rozaliji za ves njen trud skozi več let, ker odhaja v Slovenijo na drugo delovno mesto. Slovensko župnijsko občestvo se sestri Rozaliji prav lepo zahvaljuje za ves njen trud na kulturnem, šolskem in pastoralnem področju. Sestra Rozalija, naj vam Bog povrne za vse delo, ki ste ga opravili za dobro vseh.

CHATEAUREUX

Kot vsako leto smo se tudi letos zbrali **na binkoštni ponedeljek** v središču Francije. Srečanje je bilo v kraju Archinat v okraju Allier. Gospa Gerič iz Chateauxa je s svojim sinom vse lepo organizirala in povabila Slovence iz teh krajev na tradicionalno binkoštno srečanje. Pri majhni krajevni cerkvi smo se pričeli zbirati in ob čakanju na druge smo se že začeli pogovarjati o novih doživetjih, ki smo jih imeli v tem letu. Pohvalno je, da se naši ljudje še vedno zatekajo k zakramentu sprave, kar postaja redkost v Franciji. Gospa Marija Škrli iz Pariza je pred mašo z ljudmi pripravila pesmi, kar je popestrilo naše duhovno vzdušje.

LYON

Poroka v družini Horvat

V kraju Marcy L'Etoile je bila 24. junija **poroka Igorja Horvata in Christelle Chanvillard.** Veselje in radost, mir in ljubezen sta se prepletala v družini Horvat, saj so se vsi člani družine trudili in se veselili tega srečnega dneva. Pri pripravi na poroko se je pokazalo, od srečanja

do srečanja močnejše, da oba novoporočenca doživljata globino in pomen svetega zakona. Sveta maša je bila v obeh jezikih in poročevalca sta bila dva duhovnika: päre Chatalgnier in oče Česnik. Pester preplet dvojezične maše je bil globoko in lepo doživetje poročnega obreda. Nasmeljani obrazi ob pesmi: "Čudovito je, ko se ljubi ..." so bili izziv veselja čiste in prave ljubezni, ki je povezoval celotno versko občestvo. Pred mašnim blagoslovom je g. Igor Horvat nagovoril v lepi slovenščini in francoščini starše, priči in prijatelje in se jim zahvalil za molitev, ki so jo opravili za njun srečen zakon in radostno bodoče življenje. Igorju in Christelle želijo Slovenci iz Lyona in okolice mnogo sreče, veselja in ljubezni v življenju!

Alojz Hanzek (1930 - 2000)

V petek, 16. junija, je gospa Ana Elizabeta sporočila, da ji je umrl mož, g. Alojz Hanzek, na domu zaradi srčne kapi. Novica o njegovi smrti je zelo prizadela slovensko župnijsko občestvo, saj je bil pokojni zelo znan med nami. Neprestano je sodeloval na vseh področjih in je še v sredo pridno pomagal pri raznih delih v slovenskem domu. Na vseh prireditvah je bil navzoč in pripravljen za vsako pomoč.

Rodil se je v kmečki družini, očetu Janku Hanzeku in materi Katarini Srebrnič, v kraju Selnica, župnija Marija Bistrica v Hrvaškem Zagorju. Sam je večkrat dejal: "V naši družini nas je bilo sedem otrok. Starši so bili verni in so nas v tem duhu tudi vzgajali po svoji vesti. Njihova vera je bila močna in redno smo hodili k bistriški Mariji molit in k mašam. Rad imam marijanske pobožnosti še sedaj, ker mi je mama veliko govorila o Mariji,

ki nas ljubi in vodi skozi življenje. Moji bratje in sestre so raztreščeni po vsem svetu. Tri leta sem bil vojak na albansko-jugoslovanski meji, kjer sem doživljal strah in mnogokrat sem bil lačen materialnih in duhovnih dobrin. Vse te težave so me privedle do odločitve, da sem se leta 1957 preselil v Francijo. Najprej sem bival v Nici, nato sem se naslednje leto zatekel v Pariz. Nekaj časa sem bival po hotelskih sobah in se leta 1959 poročil z mlado in lepo Ano-Elizabeto Slosu. Pridno sva delala in štedila, leta 1972 sva si kupila hišo in od takrat je začelo življenje postajati lepše. Rodila sta se nama dva otroka: Josip in Filip; in sedaj že imava dva vnuka." Tako nam je večkrat pripovedoval o svojem življenju, delu, veri in preteklosti. Njegovi življenjski načrti so bili še vedno pestri, kljub temu da je njegovo zdravje vedno bolj pešalo.

Gospod Valant se je v imenu vseh poslovil od njega 20. junija na klamarskem pokopališču ob slovenski grobnici. Pogreb je pokazal, da so ga ljudje imeli radi in ob vsakem srečanju z nami je imel vedno nasmejan obraz. Tak bo ostal v našem spominu. Kljub temu, da je bil Hrvat, se je vedno počutil Slovenca.

MERICOURT

Velike dogodke je treba vedno omeiniti kot stvarno življenje verskega občestva. Tako je bilo tudi v kapeli sv. Barbare v Mericourtu na binkoštno nedeljo. **Za prvo obhajilo je bilo 11 otrok**, ki so prvič prejeli Njega, ki je začetnik našega duhovnega življenja. Že zgodaj zjutraj so se začeli zbirati pred kapelo in vsak je držal v rokah s cvetjem okrašeno krstno svečo kot znamenje vere v krstno

obljubo njihovih staršev. Gospa Milka je več let pripravljala otroke na ta dogodek, velik za vsakega kristjana. Po njeni veri so otroci pri verouku spoznali veličino Boga in lepoto vesoljne Cerkve. V novo predelani kapeli in ob novem oltarju smo vsak na svoj način doživljali ta trenutek. Na žalost smo bili brez pevovodja g. Franceta Razložnika, ker že nekaj časa boleha zaradi rudarske bolezni. Vendar maša brez petja ni prava in pevski zbor se je sam oglašal in pel cerkvene-narodne pesmi. Bilo je res lepo. Vsak je sodeloval po svojih sposobnostih, kot je mogel, da smo tako vsi skupaj ustvarili veselo razpoloženje v vseh srcih prisotnih. Na koncu maše smo zapeli: "Marija skoz' življenje voditi srečno znaš..."

Silvester Česnik

FREYMING – MERLEBACH

Zakoreninjeno **prvomajsko romanje** v srcih Slovencev je privabilo od blizu in daleč veliko romarjev v Habsterdick, kraj, kjer vsem Slovcem kraljuje BREZJANSKA MATI. To romanje nam je kot dragoceno dediščino zapustil msgr. Stanko GRIMS; prepričana sem, da v srcu vsakega Slovenca na ta dan oživi hvaležen spomin nanj.

Slovesno sv. mašo je vodil škof Raffain iz Metz. Okrog oltarne mize so bili še Joseph Muller, glavni vikar meške škofije, odgovoren za pastoralno delo vseh skupnosti tujih narodov, iz Pariza je prišel delegat za Slovence v Franciji Silvo Česnik, iz Aumetza župnik Anton Dejak, župnik Streiff iz Habsterdicka in naš župnik Jože Kamin.

Dani Koren, predsednik župnijskega sveta Slovenske katoliške misije Freyding – Merlebach, je pozdravil škofa Raffaina, Josephine pa mu je podarila pravi slovenski šopek rdečih nageljnov in rožmarina.

Škof Raffain je v pridigi omenil, da smo v jubilejnem letu, zato kot predstavnik katoliške Cerkve želi, da bi vsi v tem svetem letu čutili in gojili medsebojni mir in ljubezen. Predvsem pa je poudaril, da je treba ceniti svoj narod, močan steber vsakega vernika.

Pri sv. maši so prepevali trije pevske zbori; Jadran in zbor Katoliške misije iz Merlebacha ter zbor župnije Habsterdick. Lepa pesem omenjenih zborov je poglobila duhovnost sv. maše. Po njej so se vsi pevci pridružili vernikom in gostom ter ob prijateljskem kozarčku sklenili to prvomajsko srečanje, ki ga bomo vsi ohranili v lepem spominu.

Kosilo smo delili z vsemi duhovnimi gosti in romarji, ki so do zadnjega kotička napolnili dvorano v prostorih Slovenske katoliške misije v Merlebachu.

Ob 16. uri smo sklenili dan z litanijami Matere božje. Veseli in zadovoljni

Pokojni Franc Kosec iz Metzginga

Slovensko romanje k brezjanski Materi božji v Habsterdicku. Romanje je vodil škof iz Metza g. Pierre Raffin.

smo v srcih čutili Marijin blagoslov in ga ponesli na svoje domove.

8. maja smo se odpravili na izlet v velemestni vrvež Pariza, kjer nas je sprejel župnik Silvo Česnik in nas ves dan vodil po mestu. Najprej smo si ogledali katedralo NOTRE DAME. Sv. mašo pa smo imeli v znameniti cerkvi "RUE DU BAC". Somaševala sta g. Kamin in g. Česnik, slednji je v pridigi orisal pomen te božje poti. Prav na tem svetem kraju je nastala čudodelna svetinja BREZMADEŽNE.

Po sv. maši smo šli v Châtillon, kjer nas je čakalo kosilo. Okrepčani po izvrstnem kosilu v Slovenskem domu smo se zapeljali do Luxemburškega vrta, si ogledali njegove znamenitosti in nato dospeli do vznožja Eifflovega stolpa. Korajžni so se povzpeli nanj, drugi pa so s pogledi občudovali ta ogromni simbol Pariza.

Za konec izleta smo še posedli na ladjo in se prepustili lenemu toku reke Seine. Iz njene perspektive smo odkrivali tisti del Pariza, ki je s trdnih tal neviden.

Zvečer je bil dan poln lepih in bogatih spominov na Pariz. G. Česniku še enkrat lepa hvala za vse.

Naš tradicionalni ljudski praznik v Stirin-Wendelu se približuje. Že tretjič bo med nami folklorna skupina iz Škofje Loke. S seboj nam vedno prinesejo košček domovine Slovenije, veselje in globok čut za kulturo.

Njihov prihod bo poglobil obhajanje jubilejnega leta 2000 in utrdil med nami čut za slovensko kulturo.

Vsi lepo vabljeni že v soboto, 2. septembra 2000, ob 20. uri na nastop folklornih plesov. Trajal bo približno eno uro. Po nastopu sledi vesela zabava.

V nedeljo, 3. septembra, se bo praznovanje nadaljevalo. Od 14. ure dalje bo prosta zabava, ponovitev koncerta in vesela glasba tja do večera. Poskrbljeno bo za vse, tudi za lačne in žejne. Ves program bo kot navadno v prostorih protestanske dvorane Rue Pape Jean XXIII Stirin Wendel.

Še enkrat vse ljubitelje folklornih plesov, glasbe in petja lepo vabim v imenu Društva prijateljev Slovenske katoliške misije Freyning – Merlebach.

Jožica CURK

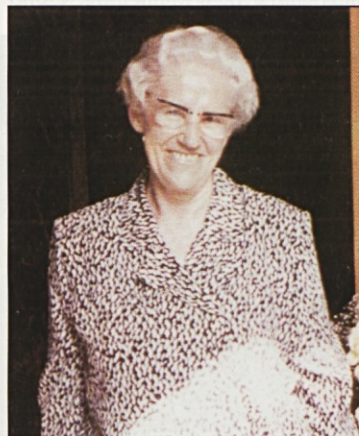
JUŽNA FRANCIJA

CANNES

V sredini meseca majnika sem prejel iz Cannesa sporočilo: **"Sestra Mirijam Moratto je odšla k Bogu."** Sestro sem dobro poznal in ni še tako dolgo, kar sva se zadnjič videla. Ob vsakem obisku mi je zagotovila, da zame moli. Vem, da bo njena priprošnja odslej spremljala mene in slovensko skupnost iz večnosti.

Rajna sestra se je rodila 8. julija 1920 v Kortah v slovenski Istri. Ko je imela komaj 18 let, je zapustila domače in sledila božjemu klicu v redovno življenje, v skupnost "Priprošnjic vernih duš v vicah". Noviciat je opravila v Versaillesu; po prvih zaobljubah so jo poslali v Lurd, kjer je s svojo dobrohotnostjo in veseljem napravila veliko dobrega. Iz Lurda se je vrnila v Pariz in pozneje znova delovala v Versaillesu, končno pa so jo poslali v Cannes, kjer je veliko pomagala duhovniku italijanske skupnosti. Obiskovala je družine, bolnike in reveže.

K večnemu počitku smo jo pospremili 18. maja ob somaševanju do-

Bog je poklical k sebi zvesto sestro Mirijam Moratto iz Cannesa.

mačega župnika, dveh italijanskih duhovnikov in slovenskega duhovnika Davida. Njena sosestra, naša rojakinja s. Anzelma, mi je o rajni dejala: "Sestra Mirijam je vedno živela z nasmehom - tako zdrava kot tudi bolna." S svojim čudovitim nasmehom se je zdaj pridružila sreči angelov in svetnikov.

VILLENEUVE-LOUBET

V nedeljo, 14. maja, smo se v naši skupnosti smeli **razveseliti krsta malega Jeana-Christoha Škrlja**. Starša Jean-Pierre in Marie-Christine sta se na ta dogodek pripravljala z veliko odgovornostjo in zavzetostjo. Moram reči, da redko srečam starše, ki bi se s tako zavestjo o pomenu krsta odločali za ta odločilen korak v življenju svojih otrok. In to sta poleg drugega dokazala tudi z resno izbiro dobrih krščanskih botrov. Prosimo nebeškega Očeta, da bi seme vere obrodilo bogate sadove v življenju našega novokrščenca.

NICA

V tednu po veliki noči smo sprejeli v naši sredi 11 mojih sošolcev duhovnikov iz Slovenije. Letos smo

S skupnico iz Nice in Marseille smo poromali v Lurd in na Montserrat v Španiji.

se namreč odločili, da bi imeli srečanje letnika v Nici. Seveda smo to priložnost izkoristili tudi za srečanje s tukaj živječimi rojaki, najprej ob oltarju Kristusove daritve, nato pa tudi v prijetnem družabnem srečanju. Verjamem, da se je to kratko bivanje v naši sredi v marsičem dotaknilo mojih sobratov, da bi lahko postali bolj občutljivi za potrebe in doživljanja naših ljudi na tujem.

V Marijinem mesecu smo se v Nici odločili za romanje k Materi božji v Lurd in na Montserrat v Španiji. Po rahlih zapletih in organizatorskih težavah se nas je končno le zbralo 14 romarjev in odpravili smo se na dol-

go pot, da bi počastili našo nebeško Mater, si izprosili milosti in obenem iskali odgovorov o nas samih in predvsem o našem življenju po veri. Prepričan sem, da je ta pot obrodila za vse bogate sadove. Koliko drobnih doživetij nas je povežalo na tej poti! Med drugim nam bo verjetno ostal v spominu obilen dež, ki nas je namočil pri molitvi križevega pota v Lurdu. Kakor bi nebeške solze hotele izprati iz nas vse naše slabosti, da bi božje sonce moglo zažareti v naših srcih in tako posredovati vsem rojakom v naši slovenski skupnosti novo pričevanje.

Tudi naši mladini smo ponudili priložnost za izkustvo skupnosti in utrditev medsebojnega prijateljstva. Po hitrem premisleku smo se 8. maja v devetčlanski odpravi odpeljali na enodneveni izlet v Pizo in Firence. Naša prvotna želja je bila, da bi se imeli lepo, da bi se zabavali in veliko smejali. Bog pa je blagohotno posegel v našo notranjost tudi po globokih pogovorih o veri in pomembnih življenjskih vprašanjih, ki so se na tej poti razvili med nami. Vesel sem, da so srca naših mladih tako odprta in iskrena!

(Villeneuve Loubet-Nica) Po krstu od Boga posinovljen Jean-Christoph Škrlj stopa ob svoji družini in botrih na pot dobrega kristjana.

V ponedeljek, 22. maja, se je ob vrnitvi z vojaškega romanja v Lurdu pri nas ustavila **delegacija slovenskih vojakov in častnikov**. V primerjavi z lanskim letom se je letos njih število kar podvojilo. Pripravili so nam lepo duhovno doživetje pa tudi nekaj paše za oči. Našim rojakom je bilo namreč v veliko veselje, ko so letos lahko videli slovenske vojake v uniformah, prevzela pa sta nas tudi njihova molitev in petje pri maši, ki smo jo skupaj obhajali. Hvaležen sem spremljevalcu vojakov, duhovniku Jožetu Plutu, ki je dal pobudo za to srečanje in nas pri maši tudi nagovoril s svojim pričevanjem.

Nikar ne prezrite!!!

Žal mi je, da moram svoje poročilo končati tudi z nekoliko bolečimi besedami. Res je, da sem v času, ko sem z vami, z veseljem opazil kar nekaj spodbudnih sadov vašega prizadevanja. A kljub vsemu se slovenski misiji v Nici in v južni Franciji zaradi razmeroma majhne prisotnosti rojakov v dejavnostih misije in še posebej pri svetih mašah ne kaže nič kaj spodbudna prihodnost. Na moje veliko presenečenje so me konec maja o tem dovolj jasno opozorili predstavniki francoske Cerkve. Ne bi še razglabljal o ukrepih, ki so v kratkem napovedani, a verjemite, da smo za življenje naše skupnosti odgovorni najprej mi sami, in če v nas zamira apostolski duh, ne moremo pričakovati nobene rasti več. S krstom smo sprejeli tudi poslanstvo, da svojo vero oznanjamo drugim, da drug drugega vodimo v skupnost Kristusove Cerkve. Zavedajmo se, da je v zdomstvu preživetje zagotovljeno samo živim in čim močnejšim narodnim občestvom.

Sami presodite, kaj vse je za mnoge od vas ob nedeljah in tudi ob drugih priložnostih pomembnejše kot izkazati ljubezen živemu Bogu in skrbeti za trdno skupnost ...

Poln upanja in zaupanja prosim blagoslova za vas!

Vaš duhovnik David

N E M Č I J A

BERLIN

Trinajstega maja je ob 25-letnici poroke **Lilijane in Pavleta Baligača** že drugič v kratkem času nastopil v slovenski župniji nonet Certus iz Maribora, ki letos slavi 20-letnico obstoja. Pevci so s čudovitim petjem med mašo na najlepši možni način počastili srebrni zakonski jubilej slavljencev, ki sta vpričo svojih otrok Boštjana, Florjana in Gregorja znova prejela blagoslov za nadaljnje skupno življenje.

Dvajsetega maja nas je prvič obiskala in se predstavila naša nova slovenska **konzulka v Nemčiji, ga. Irena Gril**, s katero je še zadnjič v svojem mandatu prišel med nas g. Jožef Ciraj. Gospo Ireno smo prisrčno in z navdušenjem sprejeli.

Sedemindvajsetega maja se je slovenska župnija veselila vse redkejšega praznika poroke, ko sta se poročila Denis in Sonja Krznarič. Po poroki v cerkvi se je poročno slavje nadaljevalo v naši veliki dvorani, kjer je bilo čudovito vzdušje vseh navzočih, ki so pokazali, kako lepo je, če je skupaj veliko ljudi različnih narodnosti. Naj vaju spremlja božji blagoslov!

Tretjega junija so **prijatelji Abrahama** že drugo leto skupaj praznovali svoj praznik, ko so nadvse slovesno ministrirali in asistirali pri maši, po njej pa pripravili lepo družabno srečanje ob zvokih naše Druge generacije. Abrahamov je vsako leto več in vse bolj veselo je v njihovi družbi!

Tudi letos smo **za binkošti povabili v goste ansambel iz Slovenije, Alfija Nipiča** in njegovih muzikantov. Organizator Jože Bonifanti je sto-

Velika dobrotnica berlinske župnije ga. Marta z Marjanom Škrabljem na Hoffestu

ril res vse, da je bil praznik vreden svojega imena in vsebine. Mašo smo znova pripravili z domačimi močmi, predvsem z ženskim zborčkom Planika, ki ga je na orglah spremljal odlični Alfijev muzikant Smiljan Rajh. Množična udeležba pri maši in kasneje v dvorani ter na dvorišču, kjer se je odvijalo družabno srečanje, nam je pokazala, da moramo v tej smeri nadaljevati, kajti ljudje potrebujejo hrano za dušo in srce. Po maši je Alfi s svojimi muzikanti navdušil vse prisotne in pokazal, da je še vedno mladenič, ki lahko s svojo pesmijo (od zabavne in narodnozabavne do tehno glasbe) nagovori staro in mlado.

Ker je naš župnik za nekaj dni odpotoval v domovino, ga je nadomeščal naš stari znanec Stane Benedik, Dori pa je imel 24. junija čast, da je v Sloveniji poročil Alenko in Uroša Šerbca. Poroka je bila v Rajhenburgu, kjer je Uroš doma in kjer je včasih ministriral. Kot vemo, je Uroš kapetan slovenske rokometne reprezentance in kapetan rokometnega kluba Celje-Pivovarna Laško in ko boste to brali, se bo skupaj s prijatelji že potil pred nastopi na olimpiadi v Sydneyu.

Ker obljuba dela dolg, je Dori svoje prijatelje iz domovine že peto leto zapored popeljal **na romanje na Sv. Višarje**, česar je zagotovo najbolj vesela njegova mama Marija. Oče Izidor se jim letos zaradi nekoliko slabšega počutja ni mogel pridružiti, smo se ga pa zato spomnili v molitvi. Na Višarjah je župnik Dori srečal tudi svojega prvega "šefa", Jožeta Goličnika, stolnega kanonika iz Maribora, ki je prav tako pripeljal skupino romarjev. Bilo je prijetno srečanje pri Kraljici Evrope. Kasneje smo se zapeljali v Planico, kjer smo

ob vznožju skakalnic, pri prijazni gospe Martini v Domu RTV Slovenija preživeli kar nekaj prijetnih uric.

V soboto, 1. julija, sta se v Šentjurju pri Celju **poročila Tanja in Edi Poštrak**, sicer župljana naše berlinske slovenske župnije. Poroka je bila v Šentjurju zato, ker tam živita ženinaova starša in ker je kraj obema všeč in se želita tja tudi vrniti. Pred leti se je v isti cerkvi poročila tudi Edijeva sestra Claudia z Uwetom Hopejem (oba para je poročil naš župnik). V obeh mladih družinah se že čuti utrip sadov ljubezni: Edi in Tanja se veselita vsakega dne z malo Ano Mario, Claudia in Uwe sta presrečna s sinom Alesandrom. Tudi Tanji in Ediju želimo, naj bo njuna skupna pot - pot sreče!

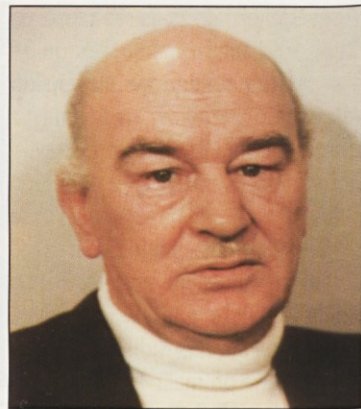
Devetega julija smo spet praznovali. Nemška župnija sv. Elizabete organizira s pomočjo slovenske katoliške misije vsako leto tako imenovani **Hoffest**. Tudi letos je bil ves izkupiček prireditve namenjen otroškemu vrtcu v Boliviji, ki ga vodi sestra, doma iz župnije sv. Elizabete v Berlinu.

Ker je julij čas dopustov in počitnic, smo tudi letos pripravili **letovanje ob slovenskem morju**. Z župnikom in spremljevalci se je od 28. 7. do 4. 8. na letovanje v Piran odpravilo skupaj 40 oseb, mlajših in starejših mladincev. To je bil zaslužen oddih vseh mladih, ki kljub temu da imajo za seboj že vse otroške zakramente (krst, prvo sveto obhajilo, birma), še redno in pridno hodijo k verouku in k maši.

M. M.

ERKRATH

V februarju smo se poslovili od 77-letnega Franca Kodriča iz Erkratha.

Pokojni Franc Kodrič

Kot mlad fant je iskal različne možnosti za preživetje; pred mnogimi leti jo je našel v tujini. Zapustil je rodni Šentjernej in se za stalno naselil v Nemčiji. Kruh si je služil kot rudniški in tovarniški delavec. Tu si je izbral tudi življenjsko družico, s katero sta skupaj preživela 38 let. V zakonu se jima je rodila hčerka; ta je že uspešno končala šolanje in ima svojo družino.

Franc je bil vesten delavec in varčen gospodar. S pridno ženo sta si v Erkrathu postavila lep dom. V tovarni si je poškodoval nogo. Trdo delo in nesreča sta pustili hude posledice. Kljub težki bolezni je šel rad v družbo. Bil je član balinarskega društva; o njegovih uspehih smo večkrat brali v krajevnem časniku.

Zadnje mesece življenja je zelo trpel. Od življenja se je poslovil tiho in skromno, kot je tudi živel.

Naj mu bo pri Bogu izprošena milost in večni mir. Ženi, hčerki in vsem njunim pa iskreno sožalje.

Marija Koželj iz Kamnika

FRANKFURT

Meseca maj in junij sta bila za slovensko župnijo in skupnost zelo

razgibana (bo pa zato v poletnih mesecih več zatišja).

V nedeljo, **21. maja**, pred praznikom Marije Pomočnice kristjanov, smo poromali v gozdno cerkvico v **Maria Sternbach** pri Ilbenstadtu. Kakor za vsa letošnja romanja v Ilbenstadt in Marienthal je bilo tudi za to značilno nekoliko slabo vreme, ki je nekatere, "občutljive na vreme", odvrnilo od poti. Nedeljska maša in šmarnična pobožnost s petimi litanijami nas je duhovno povezala z vsemi, telesno pa smo se okrepili in poveselili pri malici v Ilbenstadtu.

V Bensheimu na jugu zvezne dežele Hessen živi skupaj s sinom gospa **Antonija Gajšek**, ki je 23. maja **praznovala osemdesetletnico**. Doma je iz župnije Kalobje. Že leta 1957 je prišla v Nemčijo za kruhom z zdaj že pokojnim možem invalidom, zaradi česar je bil doma nezaželen, deležen podtikanja in stalnih težav. V začetku je bivala z vso družino (rodili so se jima trije otroci) po raznih taboriščih. Če jo kdo pripelje, še vedno pride tudi k slovenski maši v Darmstadt. Vsi ji že-

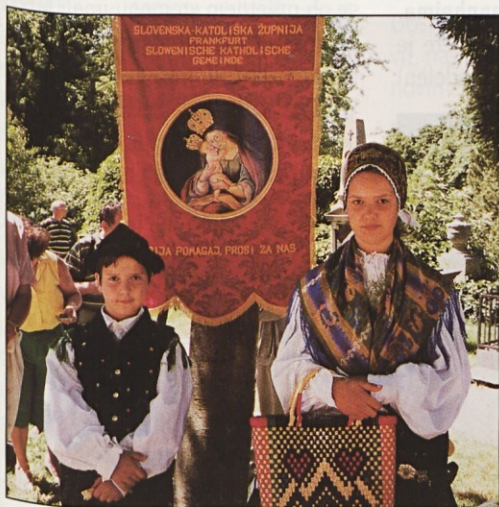
limo trdnega zdravja in veselja do življenja.

V nedeljo, 28. maja, je bila z zakramentom **krsta** vcepljena v Kristusa in vključena v njegovo Cerkev **trilet-na Jennifer Štante** iz Offenbacha. Njej, njeni mami, sestri in vsem njenim bližnjim želimo, da bi se po Cerkvi trdno povezala z Jezusom.

Prejšnja leta smo se v binškoem času katoličani različnih tujih župnij limburške škofije zbrali v cesarski stolnici v Frankfurtu, letos pa smo **na binškoem ponedeljek** poromali v edino svetoletno cerkev v škofiji, v mogočno **stolno cerkev sv. Jurija v Limburgu**. Srečanja se je udeležilo tudi trideset Slovencev iz naše župnije (iz vseh treh škofij Limburga, Mainza in Fulde), z avtobusom pa nas je prevažala gospa Ivanka iz Hausna pri Lichu. Ob 11. uri smo se zbrali v manjših skupinah na različnih točkah mesta, kjer smo imeli najprej krajše bogoslužje, nato pa se v procesiji z molitvijo napotili proti stolni cerkvi. Sveto mašo ob 12.30 je vodil ob somaševanju duhovnikov iz tujine škof Franz Kamphaus.

Mogočno cerkev so napolnjevale pesmi in molitve v različnih jezikih. Zelo živahno je bilo ob prinašanju darov, saj se je vsaka župnija "predstavila" z značilnim darom dežele. V imenu slovenske župnije sta **Helena in Florjan** prinesla škofu hlebček kruha, domačo klobaso in stekleničko domačega žganja. Slednje je poleg češkega daru, plzenskega piva, poželo največ prijetnega in odobravajočega smeha po cerkvi (pa tudi med kanoniki stolnega kapitlja). Hrano smo imeli romarsko (kar je kdo prinesel s sabo, to je tudi jedel, pa še pri sosedu ali sosedi se je kaj dobilo). Popoldne so se predstavile folklorne skupine različnih narodov (slovenske žal ni bilo) in tako zaokrožile romarski dan. Na Slovence sta opozarjala Stanko Pustovrh s **slovensko zastavo** in Karel Flajšman z župnijsko bandero.

V istem tednu smo se Slovenci zbrali še enkrat. V soboto, 17. junija, smo imeli pred bližnjim dnevom državnosti v Maria Einsiedelu pri Gernsheimu **mašo za domovino** in piknik. Tokrat smo tako kot prejšnja

Takole oblečena sta Helena in Florjan Žmavc sodelovala na romanju v Limburg.

80-letna Antonija Gajšek iz Bensheima z župnikom Martinom Retljem

leta praznovali skupaj s slovensko župnijo iz Mannheima.

22. junija nas je zbral **k maši in procesiji** v čast sv. Rešnjemu telesu telovski praznik. Nekateri smo bili v Frankfurtu, drugi v Wiesbadnu ali kje drugje (marsikdo pa žal nikjer).

Tudi poroka je bila po več letih v naši župniji. 1. julija sta se v samostanski kapeli Helgoland pri Mayenu v bližini Koblenza poročila **Helena Meitzen** in **Roman Tavčar**. Tako sta svojo že dalj časa trajajočo zvezo v zakramentu sv. zakona potrdila **za zavezo** med seboj ter med njima in Bogom. Vsi jima želimo, naj Bog obilno podpira to njuno skupnost, da bosta vsem ljudem pričevalca božje ljubezni.

Na binkoštno nedeljo ponoči (11. junija) je v bolnišnici sv. Marka v Frankfurtu umrl 64-letni Franc Sevšek. Pokojni je bil doma iz Gozdeca, iz župnije Laško. V Nemčijo je prišel že leta 1961 in delal kot klepar. Nekaj let pozneje je prišla za njim še žena Ida. Zadnjih nekaj let je preživel v pokoju, vendar zdravje ni bilo najboljšo. Sredi marca je bil še na našem postnem romanju v Marienthalu, čeprav je že hodil na zdravniške preglede. Bolečine v

kosteh so naznanjale hudo bolezen. Kmalu nato je bil sprejet v bolnišnico, kjer so ga zdravili z obsevanjem. Kot kaže, pa srce vsega tega ni preneslo. Pokopan je bil v domovini v petek, 16. junija, na celjskem pokopališču. Pokojni je skupaj s svojo ženo Ido, članico župnijskega sveta, pomagal pri raznih delih v župniji, zlasti pri martinovanju in pustovanju. Za vse delo naj mu bo v tej obliki izrečena zahvala; ženi Ido in obema sinovoma pa izražamo krščansko sožalje, ki sega od velikega petka tj. v tretji dan, v velikonočno jutro.

(Zapis o romanju v Fatimo in Kompostelo bo objavljen v naslednji, oktobrski številki.)

rem

FRANKFURT – MANNHEIM

Maša za domovino in kresovanje

Starodavna božja pot zdomcev in izseljencev **Maria Einsiedel** pri Gernsheimu je postala mesto za tradicionalno srečanje dveh slovenskih župnij **iz Frankfurta in Mannheima**. Ker je Maria Einsiedel (ne smete je zamenjati za švicarski Einsiedelen)

zelo obiskana božja pot, smo letos dobili možnost za slovensko mašo že en teden pred dnevom slovenske državnosti in kresom, torej 17. junija. Mašo za domovino je ob somaševanju slovenskega župnika iz Mannheima, Janeza Modica, vodil slovenski župnik iz Frankfurta, Martin Retelj. V svojem nagovoru je poudaril, kako pomembna je povezanost z domovino. Ne samo z domotožjem in željo po dopustu v domovini, ne samo s polnimi usti o domoljubnosti, ampak tudi v resnici. Tudi z molitvijo za domovino.

Kljub temu da to nikdar ni bila prireditev za ljudi samo ene politične opredelitve, saj smo do zdaj vedno skupno proslavili praznik naše domovine, je bilo letos zelo očitno, da niso bili prisotni tisti, ki se verjetno pridružujejo določeni politični usmeritvi iz domovine. Kljub temu se nas je zbralo okrog osemdeset, ki smo se tudi po maši še pozno v noč družili in se veselili. Ob dobri hrani in pijači, ki so jo pripravili predstavniki slovenskega društva Sava in slovenske župnije iz Frankfurta, smo se ob prijetnem vremenu imeli lepo. Za dobro voljo so poskrbeli kar trije harmonikarji: Tomaž Jasenc, Viktor Vončina in Robert Metternich, ki so se zelo potrudili, da jih je bilo brez zvočnikov slišati po vsem travniku.

Nekaj smole smo imeli le s kresom, ker je prostor za kres last skavtov, ki so ravno takrat taborili in zakurili taborni ogenj. Pri tem so še podnevi pokurili tudi naša drva, ki so bila pripravljena za kres. Za nameček so potem ostanek ognja v mraku še dobro pogasili in polili z vodo. Tako smo ostali brez kresa, a smo vseeno odhajali domov z vedrimi obrazi.

J. M.

(Maria Einsiedel) Maša za domovino

Pokojni Rudi Arko

MANNHEIM – HEIDELBERG

Pokojni Rudi Arko

Luč sveta je Rudi Arko zagledal v Ribniški dolini v vasi Vinice, pod znamenito božjepotno cerkvijo pri Novi Štifti. Tam je bila tudi njegova domača cerkev za obiskovanje nedeljske maše, dokler je bil doma. Ko je kot mlad fant prišel v Nemčijo, je našel delo v Heidelbergu. Z veliko pridnostjo sta z ženo Jožico toliko zaslužila, da je lahko v domači vasi zgradil novo hišo in nabavil precej kmetijskih strojev, pa tudi gradbenih strojev za sina, ki živi v Sloveniji. Tudi ko so ga že mučile razne bolezni, je še pridno delal in razmišljal, kako bo pomagal sinu, da se bo s stroji lahko preživil. Potem pa je prišla smrtonosna bolezen, ki ga je ne samo priklenila na posteljo ampak tudi na invalidski voziček, kar ga je najbolj potrlo. Potem se je sprijaznil tudi s tem in njegova največja želja je bila, da bi bil upokojen in bi se lahko naselil na svojem domu v domovini. Ko je končno dosegel tudi to in so mu tudi odobrili, da lahko odpelje bolniško posteljo in potrebne pripomočke, se je s pomočjo sina in svaka

preselil domov. Vendar se je vrnitve domov veselil le nekaj dni, saj se je zahrbtna bolezen hitro pokazala v vsej svoji moči in je po slabem tednu bivanja v domovini 17. maja letos umrl. Pokopan je na farnem pokopališču v Sodražici. Tako bi lahko skupaj s Prešernom rekli: "Ena se tebi je želja spolnila, v zemlji domači da truplo leži."

V Heidelbergu se je tako maloštevilna slovenska skupnost spet zmanjšala. S priprošnjo k Bogu, da pokojnemu Rudiju nakloni večno bivališče v nebesih, kjer ni smrti ne trpljenja, ostajamo z njim povezani preko groba.

J. M.

MÜNCHEN

Birma in prvo sv. obhajilo

14. maja je bil za našo župnijo velik praznik. Obiskal nas je **koprski škof msgr. Metod Pirih** in podelil zakramenta obhajila in birme nekaterim šolarjem. Že na večer pred praznikom smo se zbrali pri skupni evharistični molitvi in molili za prejemnike zakramentov, njihove botre in starše. Gospod škof nas je prisrčno pozdravil, nas seznanil z imenovanjem treh novih slovenskih škofov in nas bodril

k iskrenemu krščanskemu pričevanju. V nedeljo smo se zbrali v cerkvi Sv. Duha, ki smo jo po dolgem času skora v celoti napolnili. Škofove spodbudne besede, ubrano petje župnijskega in dekliškega pevskega zbora so nam približali veličino praznika. Vsem mladim kristjanom iskreno čestitamo in jim želimo, da bi svojo krščansko vero ohranili vse življenje in vedno pričevali za evangelij.

Konec šolskega leta

Šolsko leto smo končali že 20. maja. Najprej smo se zbrali pri sklepni maši, pri kateri nam je župnik govoril o pomenu krščanskega življenja in gojenju slovenske kulture v zdomstvu. Šolarji so mašo sami oblikovali z branjem berila, prošnjami in duhovnimi pesmimi. Po maši je **gospod Bečan** razdelil učencem spričevala, ki so zrcalila njihov celoletni trud. Moramo reči, da se je večina šolarjev zelo potrudila. Posebno lepo so sodelovali pri pripravi mladinske igrice Kekec.

Pevci iz Olševka

V soboto, 27. maja, nam je pevski zbor iz Olševka pripravil doživet kulturni večer. Jezuitski **pater Janez Perčič**, ki v Münchnu pripravlja dok-

Birmanci in prvoobhajanci s škofom ter starši in botri

Udeleženci izleta v Rothenburg

torat iz filozofije, je povabil svoje rojake iz domače vasi. Ogledali so si München in nekatere zanimivosti gornje Bavarske, nas pa so razveselili z ubranim petjem. Svoj nastop so izvedli na temo slovenstvo-maj-Marija. Navdušili so nas s svojimi čistimi glasovi, literarno izredno občuteno oblikovanim veznim besedilom in naravno slovensko sproščeno prijaznostjo. Po koncertu smo se še dolgo zadržali v prijetnem pogovoru ob prigrizku, ki nam ga je pripravila Lucija s svojimi sodelavkami. Takšnih obiskov smo zelo veseli, ker nas zbližajo z domovino in njeno kulturo.

Šolski in župnijski izlet v Rothenburg ob reki Tauber

To prelepo zgodovinsko mesto, pravi magnet za turiste, smo obiskali v soboto, 8. julija. Poznavalci ga uvrščajo med najlepše ohranjena srednjeveška mesta v Nemčiji. Skriva vrsto zanimivosti in je v urbanističnem pogledu pravi biser. Zgovorna vodnica nas je popeljala po uličicah in nam razložila burno zgodovino mesta. Ogledali smo si rotovž, cerkev sv. Jakoba, mogočne hiše patricijev, dominikanski samostan in se sprehodili po odlično ohranjenem

obzidju. Popoldanski čas smo izrabili za individualne ogleda. Nekateri so si ogledali kriminalistični muzej, drugi Topplerjev gradič ali muzej "pup" in igrač. Otroci so izrabili priložnost za nogomet, mladi pa za klepet ob kavici v prijetnih kavarnah. Čeprav nam vreme že po tradiciji ni bilo najbolj naklonjeno, je bilo zelo lepo. Posebno veseli smo bili, da so se izleta udeležili mladi, ki v Münchnu študirajo in pojejo pri naših zborih. Najlepše pa so bile ritmične pesmi ob spremljavi kitare, s katerimi so mladi poživali prijetno razpoloženje v avtobusu. Lepo bi bilo, da bi se vsako leto zbrali v takšnem številu na izletu in tako utrdili župnijske vezi.

Zaključni piknik mladih

V nedeljo, 22. julija, so naši mladi pripravili sklepno srečanje. Najprej smo se zbrali pri redni nedeljski maši, pri kateri so sodelovali z modernimi ritmičnimi pesmimi. Dekliški zbor so okrepili **mladi iz Šturij** s svojimi zvenečimi glasovi. Župljane so tako navdušili, da so jim na koncu kar v cerkvi spontano zaploskali. Srečanje smo nadaljevali na vrtu našega župnišča, kjer smo se zbrali ob izvrstno obloženi mizi. Skrbna dekleta so pripravila bogato izbiro

različnih solat in prilog, fantje pa so nas razveselili z okusnimi čevapčiči. Mladi Šturci so spet prevzeli pobudo in ob spremljavi kitare zapeli vrsto slovenskih in tujih pesmi. Seveda smo se jim navdušeno pridružili in skupno prepevali pozno v noč. Naše veselo razpoloženje je nekoliko skakala novica, da **Melita Bolčina** odhaja na študij v domovino. Hvaležni smo ji za vse, kar je dobrega storila v naši župniji, posebno za glasbeno vzgojo naših šolarjev in spremljavo dekliškega zbora. Melito bomo zelo pogrešali, a ji hkrati tudi želimo veliko lepega v domovini in upamo, da se bo tudi tam tako zavzeto vključila v župnijsko delo.

OBERHAUSEN

Zlate poroke

Župnija se je v zadnjem obdobju veselila s kar lepim številom zlato-poročencev. Kljub nelahkemu delu in življenju jih je dobri Bog ob tem lepem jubileju sprejel hvaležne pri zahvalni sv. maši. Tudi v prihodnje naj jih spremlja z obiljem svoje ljubezni in dobrote.

K zlatim slavljencem tokrat pridružujemo še en par, **Franca in Antonijo PEJOVNIK**, ki sta svoj "zlati praznik zvestobe" obhajala v domovini, v Završah nad Mislinjo. Tam sta si s prihranki trdega dela v Nemčiji kupila kmetijo, kjer zdaj srečno in pridno gospodarita. Dolgo vrsto let sta živela med nami, mnogi rojaki iz Essna se ju še dobro in hvaležno spominjajo in tudi kličejo: Bog daj še mnogo let!

Dvakrat "DA" pred Bogom

24. junija sta se v Essnu poročila **Daniël KAVČIČ** in **Ulrike SCHMIDT**. Daniël je pristna "slovenska koreni-

Zlatoporočenca Tončka in Ferdi Schweiger

na", po mami Prekmurec, po očetu Primorec. Vse dobro, kar je prejel v domači družini, naj kot bogato slovensko dediščino ponese na novo, lastno družinsko pot. Doživetju slovesnega dne sta svoj pečat dala tako v cerkvi kot "na ohceti" moški zbor Bled iz Essna ter naše narodne noše. Naj novoporočenca lepo doživetje poročnega dne spremlja z božjim blagoslovom na srečni skupni poti.

8. julija pa sta se v **Hammu** poročila **Tone in Olga BORŠTNAR**. Tukajšnja slovenska skupnost sicer ni velika, je pa med seboj pristrčno povezana in odprta. Rojaki, ki vam do Hamma ni daleč, povabljeni, vedno boste pristrčno sprejeti med nami.

Skupno "slavje" po poroki je bilo za vso skupnost v farni dvorani, kjer se tudi sicer redno zbiramo na srečanja po sv. mašah. Če je kdaj dvorana zasedena, najdemo naš "drugi dom" **pri Ogorevčevih doma**. Naj jim bo na tem mestu izrečena topla zahvala, hvala tudi vsem rednim bralcem beril: **dr. Mačku, gospe Vladki in gospe Silvi**.

Skupnost rojakov kliče našima poročencema: Bog z vama na nadaljnji skupni poti!

Dan zakonske zvestobe, dan slovenske državnosti, slovo in sprejem

Toliko toplih misli je bilo povezanih in prepletenih v naših srcih na nedeljo, 25. junija, pri sv. maši v Essnu. Spomnili smo se in priporočili Bogu vse zakonce. Dobrega Očeta smo prosili, naj jim njihov začetni "da" pomaga ohranjati iz dneva v dan. Naj bo njihova zvestoba, potrpljenje, premagovanje ovir in težav, njihov ponos slovenske omike in kulture, njihova vernost - zgled, kažipot in dota njihovim otrokom.

Vsako leto z veseljem "zadihamo v srcu" ob prazniku domovine. Radi te imamo, domovina. Naj nam bodo spomini na otroštvo, mladost, dom moč in opora v sedanjem dnevu z mislijo, da se nekoč vrnemo domov. Prav ta dan smo izrekli "srečno" nekaterim rojakom, ki se vračajo domov za vedno.

Med njimi velja posebna pozornost in **zahvala za devetletno naporno in odgovorno delo z mladimi našima učiteljema, gospe Barbari in g. Bojanu OMANU**. V šolskem krogu se je pri zahvalni sv. maši 6. maja od njihju poslovil bivši župnik msgr.

Janez Pucelj, lepo besedo zahvale pa je izrekel diakon Stanko Čeplak. Junjsko slovo pa je bilo v okviru župnije, saj sta bila v njej oba vsestransko dejavna. **Bog povrni, dragi Omanovi, za vse**. In vse dobro vama ter otrokoma Maji in Janu na prelepem škofjeloškem koncu: Sočasno smo izrekli tudi **toplo dobrodošlico novemu učitelju g. Dušanu ČEGOVNIKU**. Prihaja že kar med znance, saj ga mnogi, kakor tudi njegovo družino, poznajo iz župnijskih družinskih srečanj v Baasemu ter katehetskih dni v Niedermühlnu. Čegovnikovi, pristrčno dobrodošli med nami rojaki!

Vsem rojakom pa še pristrčno vabilo na svetoletno romanje v KEVELAER na rožnovensko nedeljo, 1. oktobra ob 13. uri. Dobimo se pri Mariji!

STUTT GART

"Ti, ki si na svet prinesla sonce"

Materinski dan v Stuttgartu je v svetem letu 2000 potekal v "dveh delih". V soboto zvečer, 13. maja, je Planet-X pripravil lep kulturno zabavni večer v športni dvorani Stuttgart - Ost, kjer so sodelovale skupine Veneti, pevski zbor KD Slovenija-Stuttgart Prijat'li, Folklor-na skupina društva Triglav iz Stuttgarta in seveda skupina Planet-X. V nedeljo pa smo pri sv. maši, med katero je prepeval Domači zvon, priredili naš materinski dan v cerkvi sv. Konrada s Sobotno šolo in pevsko skupino Veneti. V dvorani je nato potekal še družabni del s tradicionalno postrežbo in prijateljskim srečanjem, med katerim je zopet zapel zborček Prijat'li.

Vnebohod in sveto Rešnje telo

Na praznik Gospodovega vnebohoda smo tudi letos sodelovali pri eku-

menskem bogoslužju in krajevnem slavju v Weißbachu kot že nekaj zadnjih let. Bogoslužje je potekalo v nemškem, slovenskem in grškem jeziku. Petje je spremljala godba na pihala. V kulturnem programu so nastopile grške folklorne in plesne skupine, za prijetno vzdušje v šotoru pa je zopet poskrbel naš harmonikar g. Emil Povše. Več skupin je poskrbelo še za prehrano in med drugimi so bile zelo iskane tudi slovenske specialitete.

Praznik svetega Rešnjega telesa smo obhajali v Stuttgartu skupaj z župnijo sv. Konrada, v Aalnu pa smo se Slovenci pridružili sveti maši, ki je potekala na glavnem trgu in kjer so bili zastopani poleg Nemcev še Italijani, Hrvatje in Slovenci. Po maši je bila procesija po mestu v župnijsko cerkev, kjer je bil zadnji blagoslov. Praznovanje se je zaključilo s skupnim obedom.

Ellwangen: Svetoletno srečanje - romanje h koreninam naše vere

V soboto, 24. junija 2000, smo se Slovenci z južnega dela Nemčije podali po stopinjah svetega Metoda in obiskali Ellwangen, kraj njegovega triletnega "darovanja" za Cerkev. Med nas je prišel, prvič kot "pastir Slovencev po svetu", naslednik škofa Metoda Piriha, ki je zadnjih deset let opravljal to službo v imenu slovenskih škofov.

Najprej smo se zbrali pri spominskih ploščah v baziliki sv. Vida, kjer nas je pozdravila pesem mešanega zbora "Krila" iz Ljubljane in smo se seznanili z zgodovino te cerkve in kraja. Nato nam je pri spominskih ploščah v čast sv. Metodu, ki so jih tam postavili Nemci, Bolgari in Makeдонci, več o svetem Metodu spregovoril dr. Marko Dvořak. V svetoletni

cerkvi na Schönenbergu je somaševanje vodil škof Alojz Uran ob prisotnosti sedmih slovenskih duhovnikov. Med sveto mašo je podelil zakrament sv. birme Andreju Lebnu in Tomažu Ješelniku, dvema ministrantom iz Stuttgarta. To romanje je bilo nadaljevanje lanskega romanja na Kimsko jezero, kjer smo ob spominu na 1250-letnico krsta slovenskih knezov Gorazda in Hotimirja obnovili krstne obljube, letos - v svetem letu - pa obnavljamo svojo odločitev in obljube, ki smo jih dali pri birmi. S tem potrjujemo zvestobo Cerkvi in svojim verskim ter kulturnim koreninam.

Pri sveti maši in na prireditvi po maši smo se v šotoru pred cerkvijo spomnili še 9-letnice slovenske države in to veselo proslavili. K temu so pripomogli pevci zbora Krila, pevska skupina "Veneti" in skupina Planet-X iz Stuttgarta. Navdušena pesem škofa Urana in vseh navzočih nas je tako

60-letnica poroke Julijane in Henrika Boriška iz Aerzena pri Hammelnu

prijetno ogrela, da nam tudi mraz in nekaj kapelj dežja ni moglo do živenga. Ob zvokih skupine Planet-X so se nekateri zavrteli kar 'na cesti' in to celo z dežniki!

Dan državnosti v Stuttgartu

9-letnico slovenske državnosti smo letos proslavili najprej v Böblingenu, in sicer v soboto, 17. junija, s sveto mašo za domovino, nato pa s kulturnim programom, ki ga je pripravila učiteljica slovenskega jezika ga. Helena Thiele z učenci slovenskega dopolnilnega pouka, ženskim pevskim zborčkom in skupino recitatorjev. Sodelovalo je tudi društvo Slovenskih muzikantov Sindelfingen in moški zbor Moj šocej iz Sindelfingena. Za ples je igral duet "Alpenjazz" iz Švice s pevko, gostjo iz Slovenije.

V nedeljo, 25. junija, smo imeli praznovanje v Bönningheimu s sveto mašo na vrtu Kulturnega društva Mura in nato piknik z glasbo in zabavo.

1. julija 2000 je **Kulturno društvo Slovenija Stuttgart pripravilo lepo praznovanje dneva slovenske državnosti, skupaj s slovensko župnijo, SKUD Triglav iz Stuttgarta in Svetovnim slovenskim kongresom - Konferenco za Nemčijo.** Praznovanje smo začeli s sveto mašo za domovino v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu, pri kateri je pel moški zbor iz Dokležovja, po sv. maši pa je bila kulturna prireditev, pri kateri se je temu zboru pridružil še zborček Prijatli' i KD Slovenija - Stuttgart, skupina Veneti iz Stuttgarta, folklorni skupini iz Dokležovja v Prekmurju in SKUD Triglav iz Stuttgarta. Ob tem je bila odprta tudi razstava likovno literarnega natečaja "Žive naj vsi narodi". Med gosti večera sta bila gene-

ralni konzul Fedor Gregorič z ženo in Franci Feltrin, podpredsednik Svetovnega slovenskega kongresa iz Ljubljane.

V nedeljo, 2. julija, so gostje iz Slovenije s pevskim zborom sodelovali tudi pri slovenski maši v Böblingenu in se po maši ter okrepčilu ob spremljavi harmonike g. laneza Goršeta in veselem prepevanju poslovlili in razšli.

REUTLINGEN

Materinski dan

V soboto, 6. maja, smo se po sveti maši zbrali v veliki dvorani župnije sv. Jožefa v Bad Urachu k praznovanju materinskega dne. V uvodnem delu je prisotne pozdravil s slovenskimi narodnimi pesmimi zborček Prijat'li kulturnega društva Slovenija Stuttgart, potem pa so mikrofone in instrumente prevzela dekleta, ansambel "Mlade frajle" iz okolice Celja, ki so imele naslednji dan še nastop ob Bodenskem jezeru. Dekleta se poznajo z našima pevkama Petro in Barbaro Košar, ki sta oba nastopa pomagali organizirati. Pa ne samo to. Zelo dobro se ujamejo tudi njihovi glasovi. O tem smo se prepričali, ko so ta večer skupaj zapele nekaj pesmi.

Ob prijetni glasbi in dobri postrežbi so se kazalci hitro pomaknili čez polnoč in izzvenel je večer, posvečen materam, živim in pokojnim, ki so nam posredovale življenje, nas vzgajale in s svojo ljubeznijo pokazale smer. Hvaležnost se ob takih trenutkih preliva v molitev: Matere naše, Gospod, poglej, vse ure ljubezni goreče preštej, vse njihove solze v bisere strni, v svoji neskončni dobroti za vse jim bogato povrni!

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Pariz

Društvo Slovencev v Parizu in župnijsko občestvo sporočata, da se bo šolsko in veroučno leto začelo 10. septembra 2000 ob 14.30 uri.

Chilleur aux Bois (Loiret)

Slovenska skupna maša bo 1. oktobra 2000, ob 11. uri v župnijski cerkvi v Chilleuru. Eno uro pred sv. mašo bo priložnost za zakrament sprave. Z nami bodo tudi francoski verniki. Vabljeni!

NEMČIJA

München:

SLOVENSKA MAŠA je cerkvi Sv. Duha na cesti Tal, v bližini Marienplatz, vsako nedeljo ob 16.30. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu je pol ure pred mašo molitev za duhovne poklice in mir na svetu.

PRVI PETEK bo 1. septembra in 6. oktobra. Maša z molitveno uro bo ob 19. uri v župnijski kapeli.

MALI ŠMAREN, 8. septembra, je nezapovedan praznik. Večerna maša bo ob 19. uri v župnijski kapeli.

ŠOLA - s poukom bomo začeli v soboto, 16. septembra, ob 9. uri. Naslednjič se bomo srečali 23. septembra in potem spet 7. oktobra. Prosimo, da obvestite vse slovenske rojake, ki imajo šoloobvezne otroke, na to možnost učenja materinščine. Ob zadostnem številu prijaviteljev bomo organizirali tudi predšolski vrtec.

Waldkraiburg

Maše bodo v farni cerkvi Kristusa Kralja 2. in 16. septembra ter 7. in 21. oktobra ob 19. uri. Pol ure pred mašo bo možnost za spoved.

Rosenheim

Maša bo v cerkvi ob pokopališču 10. in 24. septembra ter 8. in 22. oktobra ob 11.15. Pol ure pred mašo bo priložnost za spoved.

Freilassing

Maša bo 10. septembra ter 8. oktobra v farni cerkvi ob 16. uri. Pred mašo bo priložnost za spoved.

Stuttgart:

Svete maše septembra in oktobra:

STUTTIGART: Sv. Konrad: 3., 10. in 17. sept. ter 1., 8., 15. in 29. okt., ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 3. sept. in 1. okt., ob 10.00.

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 10. sept. in 8. okt., ob 9.30.

SCHORNDRORF: kapela - sestre: 17. sept. in 15. okt., ob 8.45.

AALEN: Sv. Avguštin: 17. sept. in 15. okt., ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: sobota: 23. sept. in 21. okt., ob 17.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 24. sept. (kosilo!) in 22. okt., ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 24. sept. in 22. okt., ob 17.00!

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sredi in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru.

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 30. sept. in 7. ter 21. okt., od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 3. okt., ob 9.00.

Sprejemamo prijave za tečaj slovenskega jezika za mlade in odrasle - enkrat tedensko (od 19.30 do 21.00).

Pevska vaja za mlade ob petkih zvečer (19.00 - 21.30).

Nogometna skupina: trening ob ponedeljkih zvečer (19.00 - 21.00).

1. oktobra bo prišel med nas letošnji novomašnik Janez Mrak in nam bo prinesel novomašni blagoslov.

19. novembra bomo praznovali 40-letnico Slovenske župnije v Stuttgartu. Slovesnost ob 14. uri bo vodil slovenski metropolit, nadškof dr. Franc Rode. Ob tej priložnosti bo tudi SVETA BIRMA!

Razpis za razstavo fotografij: "Bogu otroci, narodu sinovi" in na prosto temo ob 40-letnici župnije. Vabimo k sodelovanju.

Konzularni dnevi - Sophiehstr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 089/543-98-19.

REUTLINGEN:

Sv. maše sept. in okt.:

Bad Urach, St. Josef: 2. in 16. sept. ter 7. in 21. okt. (ob sobotah!) ob 17.00.

Pfällingen, St. Wolfgang: 10. in 24. sept. ob 19.00 ter 8. in 22. okt., ob 17.00.

Pisarna: Krämerstr. 17, je odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00 oz. po dogovoru!

Kristo Srienč: SPRTA BRATA

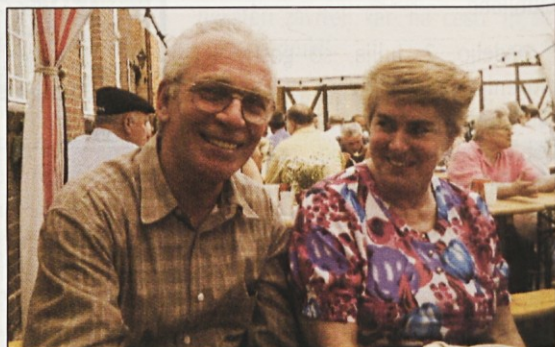
Začel se je pogovarjati s to svojo zemljo:

- Mi smo del te zemlje, in ta zemlja je del nas vseh, ki jo ljubimo kot svojo mater. Dehteče cvetlice so naše sestre, hribovi naši bratje, reka Drava naša pestunja. Vsak košček teh njiv in travnikov in gozdov je svet. Kdor proda to zemljo in se ji izneveri, pokaže, da je ni vreden. Neskončno nas boli, da nas naš nemški brat ne mara razumeti. Hoče nam vzeti še zadnji košček te naše zemlje. Porinil nas je od Visokih Tur že globoko proti jugu in sedaj nam oporeka še zadnji pas zemlje vzdolž Karavank. Ali bo Bog to dopustil, on, ki nam jo je pred več kot tisoč leti dal v posest in ki jo je odel s svojo posebno lepoto ter položil v njene loge, senožeti, potoke, laze in gozdove mehko, srce osvajajočo pesem? Ali ni ta pesem, če nam prihaja iz srca, kakor nadaljevanje angelskega slavospeva? Kaj bo rekla ta zemlja, če bodo lepega dne utihnili ti skozi stoletja iz nje prihajajoči zvoki in se bodo ob tuji govoricu prebujali v grobovih naši pokojni veliki možje in naše dobre matere, zveste varuhinje naše naravne zapuščine? Ta življenjski prostor ob Zilji in Dravi, ves pester, obsut s čudovito lepoto, vmes prepleten s pelinom in duhtečim rožmarinom, nam je svet, kakor je bil neskončno svet našim prednikom. Božja roka ga je pokrižala, preden ga je predavnimi stoletji izročila našim prastaršem, da bi ga obdelevali, ljubili in ga čuvali ter ohranili svojim potomcem.

Sredi polja je stal tisto jutro Jošt Ravničar, po čudnem naključju zopet svoboden koroški slovenski kmet. Pogovarjal se je s svojo zemljo, pil v žejnih požirkih njene prelesti, pa tudi njene bolesti.

(Stuttgart - Bad Urach) Mlade frajle s Petro in Barbaro Košar

(Berlin) Praznovanje binkošti – Valter in Terezika Vodeb

Zamaknjen v ta pogovor ni niti opazil, da je vzšlo sonce in so njegovi žarki božali vigredno setev, na kateri so se kakor biseri svetile rosne kapljice.

V gozdu je zakukala kukavica in pridružil se ji je zbor stoterih ptičjih muzikantov.

Jošt je poslušal, gledal, užival, strmel, bil je ves srečen kot še nikdar poprej v svojem življenju.

Če zvonove vzamejo

Vsak dan je vzhajalo krvavo sonce in še bolj krvavo je zahajalo. Brezvestno in nesmiselno krvoprelitje je zajelo več kot polovico sveta.

Tudi nad slovenskim bratom na Koroškem je bila izrečena smrtna obsodba. Zdelo se je, da je nepreklicno, da ni sodnika, ki bi jo mogel preklicati. Utihnili je po Podjuni, Rožu in Zilji javna slovenska beseda, molitev in pesem. Samo tihi, pritajeni, a tembolj zaupno proseči vzdihli so prihajali iz src na smrt obsojenega ljudstva.

V gozdu je zakukala kukavica in pridružil se ji je zbor stoterih ptičjih muzikantov.

Po vseh javnih prostorih so bili na vidnem mestu nabiti napisi: "Kärntner, sprich deutsch! Die Sprache ist der Ausdruck deiner Gesinnung." ("Korošec, govori nemško! Jezik je izraz tvojega mišljenja!") Gestapo je imel povsod svoje ovaduhe, ki so mu javljali vse prestopke in tudi najmanjše pojave nezadovoljnosti. Vsem, ki so se količkaj pregrešili, so se za kazen odpirala koncentracijska taborišča.

Slovenski duhovniki so bili iz svojih župnij pregnani, čreda je bila brez pastirja, ni ga bilo, ki bi bil lahko upravičeno rekel: "Jaz poznam svoje in moji poznajo mene." Izgnane so deloma nadomestili nemški duhovniki.

Pri Sv. Jakobu se je naselil s svojo teto provizor Janez, slovenskemu ljudstvu naklonjen gospod.

Koj prve dni, ko se je novi duhovnik še komaj malce razgledal v svojem novem delokrogu, je prilomastil v župnišče domačin hribovec ter v zelo pomanjkljivi nemščini oblastno zahteval, naj se v cerkvi takoj odstranijo slovenski napisi s križevega pota. Obema se je obregnil nad slovenskim napisom nad cerkvenim vhomom "Hiša molitve". Tudi ta da naj izgine!

Ko je bilo to roparsko početje končano, je moštvo prilezlo iz stolpa.

Mladi duhovnik, naslednik pregnanega župnika Martina, je robatega prišleca pomilovalno pogledal ter ga vprašal: "Na čigav ukaz prihajate v tej zadevi?"

V zadregi je jecljal ter iskal izgovora. Nazadnje se je izgovoril na ortsgruppenleiterja in na željo "domovini zvestih" faranov, h katerim da spada tudi on.

Pri Ravničarju so delali, molili, zaupali in se tudi bali. Jošt in Lonica sta se bala, da bo njune sreče vsak čas konec. Ko so bili okoliški fantje in očetje drug za drugim klicani k vojakom, sta štela dneve, kdaj bo klican tudi Jošt. Bolj kot kdaj prej sta spoznavala, kako osrečujoče je v življenju prepričanje, da si od koga ljubljen in da ga smeš ljubiti.

Sleherna beseda, vsak pogled in vsako dejanje, vsi ti medsebojni odnosi so njuno ljubezen vedno znova potrjevali in poglobljali.

Minilo je malone leto dni, odkar sta se skorajda čudežno vrnila iz izseljenskega taborišča. Katica, ki je že tekala po dvorišču, je bila stara poldrugo leto.

Konec aprila, ko je bil sadovnjak v najlepšem cvetju, pa je zavekal pri Ravničarju četrti otrok, krepak fantek. Za Milana so ga krstili.

Veseli so ga bili, kot bi potrkal sam angel na hišna vrata: - Sprejmite me! Mir vam oznanjam in srečo vam prinašam.

In zares, vsi Ravničarjevi, oče Jošt, mati Lonica, Tonček, Zdravko in živahna Katica so bili milega glasnega prišleca iz srca veseli.

(Ellwangen) Svetoletno srečanje s škofom Uranom

Dober teden po Milanovem krstu so nekega dne sredi dopoldneva zapeli pri sv. Jakobu vsi štirje zvonovi. Jemali so slovo. Otožno je odmevalo zvonjenje, se odbijalo ob bližnjem hribu ter se izgubljalo prek grajskega polja in nazadnje v dolini ter se vedno znova oglašalo bolešno tožeče faranom kot zadnji pozdrav. Bronasti vojaki, ponos Sv. Jakoba, so morali na fronto. Nekateri farani so si skrivaj brisali solze. Drugi so v kakem zatišju, da bi jih ogleduhi ne slišali, kleli ter dali duška svoji nejevolji.

- Poseg po blagoslovljenih zvonovih ne bo prinesel sreče doslej tako zmagoviti nemški vojski! si je marsikdo mislil. Izreči si tega nihče ni drznil. V žepu pa je marsikateri mož in fant stikal pesti.

- Vse so nam vzeli: vero, materni jezik, našo pesem, cvet naše mladine, naše duhovnike, in zdaj nam vzamejo še naše bronaste klicarje, da bi z njihovim bronom ubijali nedolžne ljudi!

Krajevni nacistični vodja je poklical nekaj vojaške službe začasno še oproščenih moških, da bi pomagali spraviti zvonove iz stolpa. Med njimi je bil tudi Jošt.

Line v stolpu so morali najprej povečati. Ko je bilo vse pripravljeno, je telebnil skozi odprtino najtežji zvon. Globoko se je zaril v zemljo. Ko je prišel na vrsto drugi zvon z napisom "Sv. Ciril in Metod, prosita za naš rod", svoj čas ga je daroval Joštov ded Janez Ravničar, se je Joštu zazolilo oko. Najprej bi bil zbežal iz stolpa ter glasno protestiral. Toda spodaj je stala policija in vsa vaška nacistična drhal, ki je kar prežala na vsako "protidržavno" opazko.

Ko je bilo to roparsko početje končano, je moštvo prilezlo iz stolpa.

(Berlin) Slovenski teniški igralki Katarina Srebotnik in Tina Križan pozdravljata vse bralce Naše luči.

Oči nekaterih gestapovcev v civilu, ki so imeli nalogo, da kot opazovalci zasledujejo vsak, tudi najmanjši sovražni pojav med ljudstvom, so se započile v Jošta.

- Tak mož, poln zdravja in moči, rojen vojak, pa tukaj v zaledju krade führerju potrebno vojaško moč, to je višek sabotaže!

Množica je za hip onemela.

Eden od gestapovcev se je obrnil na župana, ki je pri-sostvoval temu uradnemu "svetoskrunstvu", pokazal na Jošta ter polglasno protestiral: "Kako zagovarjate, da ta človek ni že davno na fronti?"

Župan mu je zašepetal, da so ga svoj čas upravna komisi-ja SS in okrajni vojaški šef major Kress uradno oprostili. Gestapovec je vzel notes ter si vse zapisal. Medtem sta prišla dva voznika s konjsko vprego, da bi zvonove natovorili ter jih prepeljali na kolodvorsko postajo. Prvi je bil Ravničarjev hlapec. Oba voznika je uradno pozvala občina, da prevoz izvedeta brez vsakega ugovora. Drugi in tretji zvon naj bi natovorili na Ravničarjev voz. Možje so se lotili dela, pa so kar v začetku naleteli na težave. Zaradi teže se je zlomil podstavek, in zvon, že skoraj meter dvignjen, je zdrknil zopet na tla. Jošt ga je še hotel zadržati, toda zvon ga je z vso silo oplazil na nogi pod kolenom. V zadnjem hipu je še odtegnil drugo nogo, da mu ni s svojo ostrino presekala stopala. Udarec na levo nogo je bil tako silovit, da se je Jošt sesedel ter glasno zastokal. Stemnilo se mu je pred očmi. Noga pod kolenom je bila zlomljena. Preden so možje nadaljevali z delom, so ženske spravile ponesrečenega Jošta v mežnarijo. Kot nadomestilo zanj je priskočila na pomoč policija. Z ojačanimi močmi so se ponovno lotili nalaganja.

Med možmi, ki naj bi zvonove natovorili na vozova, se je pojavil tesarski mojster, že starejši možicelj, ki je zgoraj v zvoniku vodil demontažo zvonov.

"Začnimo raje z malima dvema!" je ukazal ter s tem tudi prevzel vodstvo pri nalaganju zvonov.

Najmanjši zvon, nekaj čez 150 kilogramov težak, je bil hitro na vozu. Prav tako drugi, ki je tehtal dobrih 300 kilogramov.

"Pri težjih dveh bodimo bolj pazljivi," se je oglasil mojster ter dajal podrobna navodila. Tudi tretji, posvečen sv. Cirilu in Metodu, ni delal pri nalaganju posebnih težav.

Ostal je le še četrti, 1450 kilogramov težki, sv. Jakobu posvečeni zvon - ponos fare, mogočni klicar vseh tistih, ki ob nedeljah še niso bili popolnoma gluhi za božji klic.

Mojster je zopet dajal svojim pomočnikom strokovna navodila. Ko se je zvon orjak začel rahlo, počasi premikati, je med množico nastal viden preplah. V mišljenju razdvojeni so eni stiskali pesti ter v mislih preklinjali nacistične oblastnike, ki so se spozabili nad posvečenimi zvonovi, drugi pa so glasno spodbujali može, naj bolj krepko zgrabijo za delo, češ saj gre vendar za obrambo ogrožene domovine.

Ko so nekateri neučakani prenapeteži hoteli z dvojnimi klicem "Sie Heil" spodbuditi može ter pospešiti počasno nalaganje, je nepričakovan dogodek razburil množico.

Gologlav, z razmršenimi osivelimi lasmi, skrajno razburjen je izza vogala mežnarije planil gorski kmet Tratnik, se nasilno preril skozi množico ter porinil z dviganjem zvona zaposleno moštvo stran.

Mahaje z rokami je vpil: "Zgubi se, hitlerjanska zalega! Roparji, skrunitelji cerkve, stran, pekel naj vas pogoltne!"

(München) Pevci iz Olševka

Množica je za hip onemela.

Ves penast od jeze je Tratnik kakor iz uma vpil še glasneje: "Deset let si je naša hiša pritrgovala kruh, delali in garali smo noč in dan, da se je mogel kupiti ta zvon. Naš je! Kupljen je z našim znojem in z našimi krvavimi žulji, z našim denarjem."

Vmes je nekajkrat odločno udaril z nogo ob tla.

"Naš je!" je vpil. "Ne pustim ga odpeljati, še za ped ne! Rablji, kar spravite se, od koder ste prišli!"

Ni še docela končal zadnje besede, ko je nanj planilo več policistov. Eden ga je s pestjo z vso silo udaril po ustih, da se mu je ulila kri. Od vseh strani so padali udarci, nazadnje tudi s poleni. Še bolesten krik, očitno zadnji: Tratnik je omahnil poleg velikega zvona s krvjo oblitim licem. Tik ob okrvavljenem zvonu je ležal na tleh v mlaki krvi njegov pobiti branitelj.

Gestapovci so ga hladnokrvno pograbili, ga odvlekli kot kako mrhovino ter ga vrgli za bližnji plot. Kot je Tratnikov sosed in prijatelj Smolnikar videl, kako nečloveško surovo je policija z njim ravnala, je v njem vzkipele silen odpor. Ni se mogel več premagovati. Umaknil se je nekaj korakov od množice. Tam se je obrnil ter komaj bližnjim slišno, toda odločno obsodil uboj svojega sosedu: "Prijatelj, Tratnik! Vsi so te obsodili: eni iz hudobije, drugi iz strahu. Jaz te ne obsojam! Pred dvajsetimi leti si žrtvoval za veliki zvon več kot polovico svojih lepih gozdov, danes pa - kakor se zdi - tudi svoje življenje. Božji mlini meljejo počasi, toda drobno."

Še je s svojimi golimi rokami grozeče zapretel okrog velikega zvona zaposleni policiji: "Ubijalci! Fuj, fuj! Vrag naj vzame ta pokvarjeni rajh s Hitlerjem vred! Nam pa pustite naš dom in našo sveto vero!"

(Stuttgart) V Rothenburgu nad reko Tauber

(München) Naši mladi na pikniku

Kot bi se zavedel svojih nadvse "pregrešnih" besed, se je Smolnikar bliskovito umaknil. Kar zmanjkalo ga je, kot bi se pogreznil v zemljo.

Trije gestapovci so skočili za njim. Zaman so ga iskali.

Po tem nepričakovanem dogodku je nalaganje velikega zvona spet zastalo.

Končno so se možje, ojačani z mlajšimi močmi iz vrt policije, ponovno zagnali, da bi zvon dvignili na voz. Med klici ho-ruk so napeli svoje sile. Končno jim je le uspelo. Samozavestno je stal zvon na vozu. Bil je še krvav od Tratnikove krvi. Za ped široko krvavo liso je neki mož obrisal z utrganim šopom trave.

"Naš je!" je vpil. "Ne pustim ga odpeljati, še za ped ne! Rablji, kar spravite se, od koder ste prišli!"

Mobilizacija vseh štirih zvonov cerkve sv. Jakoba je bila končana. Cena ni bila majhna; plačali sta jo dve žrtvi: po-habljeni Jošt Ravničar in pobiti kmet Tratnik, ki je svoj pogum plačal z življenjem.

Množico je zajela nestrpnost. Tudi konji so postali nemirni. Od časa do časa so udarjali s kopiti po tleh. Voznika sta nategnila vajeti. Konji so potegnili. Na obeh straneh postavljena mladina je pod vodstvom krajevnega učitelja zapela "Deutschland, Deutschland, über alles".

Policija je salutirala. Vozova z blagoslovljenimi zvonovi sta se počasi pomikala skozi vas. Zvonovi so odhajali na fronto. Svojo vlogo, klicati božje ljudstvo k molitvi in oznanjati mir ljudem na zemlji, bodo morali zamenjati z uničevalno peklenko vlogo, gojiti sovraštvo in ubijati nedolžne ljudi.

Se nadaljuje

SLOVENCİ ZLATI

V finalu evropskega prvenstva do 20 let so slovenski košarkarji v finalu premagali Izrael s 66:65 (26:34). Najučinkovitejša v slovenski vrsti sta bila Bečirovič, ki ga je žirija razglasila za najboljšega igralca turnirja, s 17 in Nachbar s 16 točkami. Slovenci so tako še izboljšali dosežek izpred dveh let, ko so na Siciliji osvojili srebrno medaljo.

STARA OSEBNA IZKAZNICA

Z 20. decembrom letos prenehajo veljati vse stare osebne izkaznice, ki so bile tiskane na obrazcih, izdanih takoj po osamosvojitvi. Po podatkih ministrstva za notranje zadeve ima staro osebno izkaznico še vedno več kot milijon slovenskih državljanov, kar 50.947 polnoletnih državljanov pa je sploh brez veljavnega osebnega dokumenta in so dejansko v prekršku. Glede na oceno in na podobne izkušnje v Švici, kjer je osebna izkaznica tudi pravica in ne več dolžnost, se zaradi ličnosti in praktičnosti tega dokumenta ter njegovih funkcij kar 80 odstotkov polnoletnih državljanov odloči za novo osebno izkaznico. Osebno izkaznico prosilci prejmejo v petih dneh po pošti ali pa na upravni enoti. Osebna izkaznica je dokument za dokazovanje identitete in državljanstva ter potovalni osebni dokument v vse sosednje države.

(Essen) Poročni "da" Danijela Kavčiča in Ulrike Schmidt

IZOLA

V izolski župnijski cerkvi je potekalo letošnje srečanje slovenskih misijonarjev. Pričevanje o njihovem delu je bilo čudovito dopolnilo izročitvi misijonskega križa laiški misijonarki Aleksiji Bizjak, ki odhaja na delo v Brazilijo.

ZDRAVSTVO

Od 15. septembra dalje so v vseh slovenskih bolnišnicah obvezne tako imenovane triazne ambulante. Bolniki, ki pridejo na prvi pregled z napotnico, morajo biti še isti dan v teh ambulantah tudi pregledani. S tem naj bi se skrajšale čakalne dobe za specialistične preglede, ne da bi bistveno dodatno finančno obremenili izvajalce - bolnišnice.

ROBBOV VODNJAK

Mestne oblasti nameravajo preseliti znameniti Robbov vodnjak z njegovega originalnega mesta pred ljubljanskim Magistratom v prostore Narodne galerije Slovenije. S predstavitvijo bo vodnjak, ki velja za najlepše in najmonumentalneje delo ljubljanskega baroka, spremenil svoj status - iz spomenika bo postal muzejski eksponat, saj ga le to lahko reši pred propadom.

SREČANJE

Skupnost Srečanje je danes mreža 232-ih skupnosti, raztresenih po vsem svetu, ki se ukvarjajo s telesnim, duševnim in duhovnim zdravljenjem odvisnikov od mamil. Njen ustanovitelj je don Pierino iz Italije, ki je poleti odprl dve novi skupnosti tudi v Sloveniji, in sicer v Vremah pri Divači in na Razborju pod Lisco na Štajerskem. V Sloveniji je don Pierinov program najprej začel širiti portoroški župnik Franc Prelc, ki je pripomogel k nastanku prvih dveh skupnosti v Novi Gorici in na Čadrgu ter pripravljalnega središča v Ljubljani. V program je bilo doslej vključenih že okrog 600 slovenskih fantov, stike s skupnostjo pa je doslej vzpostavilo že približno 1.100 slovenskih družin.

PLAČA

V Sloveniji je povprečna neto plača v podjetjih in drugih organizacijah maja znašala 118. 200,00 tolarjev. Kot so sporočili iz državnega statističnega urada, je bila povpreč-

na majska neto plača tako za dobre 3 odstotke višja od aprilske in za 11 odstotkov višja kot maja lani.

DIPLOMANTI

V Sloveniji je lani diplomiralo 10. 536 študentov višjih strokovnih šol in visokošolskih zavodov - med njimi 5. 995 žensk -, kar je več kot 60 odstotkov več kot pred desetimi leti. Število diplomantov se je tako prvič v preteklem desetletju povzpelo prek 10.000. Zmanjšal se je le odstotek pridobitev doktorskih nazivov.

KARITAS

Predstavniki Škofijske karitas Koper so se vrnili z obiska v Banja Luki. Tam so se seznanili o tem, kako je bil porabljen denar, ki so ga za tamkajšnjo škofijo zbrali v akciji "Streha nad glavo", ki poteka od leta 1996. S prostovoljnimi prispevki so doslej zbrali dvanajst milijonov tolarjev pomoči za ljudi, ki jih je prizadela vojna. Škofija Banja Luka se je odločila, da bodo zbrana sredstva porabili predvsem za obnovo porušenih domov.

PRILOŽNOSTNO DELO

Povpraševanje po delu se je med dijaki in študenti med počitnicami bistveno povečalo. V študentskih servisih so v poletnih mesecih izdali povprečno za okoli 50 odstotkov več napotnic kot sicer. Najbolj zaželeno so bila lažja kratkotrajna dela, dijaki in študentje pa so se najbolj otepali strežbe.

V Ljubljani se je zaslužek gibal od 500 do 600 tolarjev na uro za enostavna dela in dela za daljši čas, s krajšanjem

(Essen) Zlatoporočnica Antonija in Franc Pejovnik

(Frankfurt) Skupina Slovencev na romanju v Limburg

časa zaposlitve pa se je povečala tudi cena, največjo so dosegli pri težkih in kratkotrajnih fizičnih delih, ki so jih opravljali predvsem študenti in katerih cena se je gibala od 800 do 1000 tolarjev na uro. Drugod po Sloveniji je bilo zelo podobno, saj se je cena povprečnega dela, ki ga je lahko dobil dijak ali študent gibala okoli 500 tolarjev.

DRUŽINSKE KMETIJE

V Sloveniji je 92 tisoč 561 družinskih kmetij, ki obdelujejo 443 tisoč hektarjev zemljišč. To je pokazal popis kmetijskih gospodarstev, ki so ga sodelavci Statističnega urada Republike Slovenije izvedli v juniju. Po teh podatkih se število družinskih kmetij z več kot 10 hektarji kmetijskih zemljišč povečuje, medtem ko število manjših upada. Naša povprečna kmetija se razteza na slabih petih hektarjih površin in redi do štiri glave živine.

Na voljo je nova zgoščenka

DOMOVINA, RAJ MOJEGA SPOMINA

Izšla je v samozaložbi, na njej pa so Slovenski cvet in Slovenski fantje iz Porurja pod umetniškim vodstvom Iztoka Kešpreta posneli pesmi iz svojega bogatega programa. Tako je letos na binokšti ta zgoščenka med nas prinesla 21 pesmi za mešani in moški zbor, "ki jih tako občuteno zmore zapeti samo srce Slovenca, živečega daleč od domovine". Zgoščenko lahko za 2.000 SIT kupite v škofijski knjigarni v Ljubljani, na sedežu Rafaelove družbe v Ljubljani in na slovenski katoliški misiji v Oberhausnu.

Slovenski cvet Slovenski fantje

Domovina, raj mojega spomina ...

PRIDEVNIŠKI ZAIEMEK

1. IZBERI NEDOLOČNI ALI POLJUBNOSTNI ZAIEMEK:

Obšla me je (nekakšna - kakšna) čudna slutnja. Sestanek bo trajal (nekakšno - kakšno) uro. To mora biti (nekakšna - kakšna) pomota. Na zvezek sem narisal (nekakšnega - kakšnega) kiklopa. Ta nesreča se mi je pripetila pred (nekakimi - kakimi) tremi leti. Napisal sem (nekakšno - kakšno) pesem o tej naši zmagi. Tej knjigi ne morem prisojati (nekakšne - kakšne) umetniške vrednosti.

2. ZAMENJAJ STAREJŠE OBLIKE VPRAŠALNIH IN NIKALNIH ZAIMKOV Z NOVIMI:

Kak je novi profesor? Kake novice nam prinašaš? Po kaki ceni prodajaš gobe? Žal na turnirju nisem dosegel nikakega uspeha. Ta izdelek ne potrebuje nikake reklame. V tem delu ne vidim nikakega smisla.

3. ZAMENJAJ ČUSTVENO OBARVANE KAZALNE ZAIMKE Z NAVADNIMI:

Takšen človek nam lahko vse pokvari. Ne bodi no takšen! V takšnem vremenu ne grem ven. Janez se ni zbal treh, takšen hrust je bil. Takšnih hrušk ne dobiš nikjer drugje! Takšen dan si lahko le želiš! Nikjer nisem videl takšnih lepih deklet, kot so Slovenke.

4. IZBERI ZAIEMEK ki ALI kateri:

Spremljal me je fant, (kateri - ki) je nosil temna očala. To je vprašanje, (na katero - ki je nanj) težko odgo-

voriti. Za pusta sem si obul čevlje, (katere - ki jih) rabi oče za na njivo. Kakšen neki bo razred, (v katerem bom - ki bom v njem) preživela vse šolsko leto. To je najljubši kraj, (katerega sem - ki sem ga) kdaj videl. To je film, (kateri - ki) je dobil nagrado v Benetkah. Dela, (katerega - ki ga) lahko danes storiš, ne odlagaj na jutri.

5. IZBERI NEDOLOČNI ALI POLJUBNOSTNI ZAIEMEK:

Tu je (neki - en - kak - kakšen) fant z ranjeno roko. Iz Pompejev ti bom poslal (neko - eno - kako - kakšno) razglednico. V počitnicah sem prebrala (neko - eno - kako - kakšno) zanimivo knjigo. Večkrat je tudi vame priletela (neka - ena - kaka - kakšna) snežena kepa. Ves večer so me nadlegovale (neke - ene - kake - kakšne) maškare. Oblekel si bom (neke - ene - kake - kakšne) druge hlače. Govoriti moram s teboj o (neki - eni - kaki - kakšni) stvari, ki me muči. Vsak bi moral imeti (neko - eno - kako - kakšno) stvar, za katero bi se zanimal.

6. ZAMENJAJ SVOJILNE PRIDEVNIKE Z OSEBNIMI SVOJILNIMI ZAIMKI:

Mama veliko pomiva, zato so mamine roke razpokane. Med pogovorom sem pozorno opazoval deda in dedov koščeni obraz. To stensko uro je kupila teta ali pa celo tetina mama. Lojzeta in Lojzetovih bratov smo se vsi bali. Sestra in sestrin zaročenec se pripravljata na poroko. Včeraj sta me obiskali Milena in Milenina sestrična. Drago in Dragovi prijatelji so spet pustili vso sobo razmetano.

7. IZBERI OSEBNI SVOJILNI ALI POVRATNI SVOJILNI ZAIEMEK:

Andrej je večji kot (njegov - svoj) oče. Pisatelj France Bevčar je znan po številnih (njegovih - svojih) delih. Breda (njenih - svojih) težav ne zau- pa materi. Cveta je izvrstna učiteljica in mnogi učenci še zdaj s spoštovanjem izgovarjajo (njeno - svoje) ime. Vsak naj pometa pred (svojim - njegovim) pragom. Vsak berač (njegovo - svojo) malho hvali. Vsak človek ima (njegov - svoj) prav.

8. IZBERI ZAIEMEK kateri, ki ALI čigar:

Prišla sva k drevesu, (ki sva njegovo ime - katerega ime) sva morala zapisati v zvezek. To je hiša, (ki njen - katere) lastnik živi v tujini. Nariši kvadrat, (katerega - čigar) obseg meri dvajset centimetrov. Fant, (čigar - katerega) oče je inženir, zelo dobro zna matematiko. Rekord je postavil osemnajstletni fant, (čigar - katerega) oče je trener.

REŠITVE

1. IZBERI NEDOLOČNI ALI POLJUBNOSTNI ZAIEMEK:

Obšla me je nekakšna čudna slutnja. Sestanek bo trajal kakšno uro. To mora biti kakšna pomota. Na zvezek sem narisal nekakšnega kiklopa. Ta nesreča se mi je pripetila pred kakimi tremi leti. Napisal sem nekakšno pesem o tej naši zmagi. Tej knjigi ne morem prisojati kakšne umetniške vrednosti.

2. ZAMENJAJ STAREJŠE OBLIKE VPRAŠALNIH IN NIKALNIH ZAIMKOV Z NOVIMI: Kakšen je novi profesor? Kakšne novice nam prinašaš? Po kakšni ceni prodajaš gobe? Žal na turnirju nisem dosegel nikakršnega uspeha. Ta izdelek ne potrebuje nikakršne reklame. V tem delu ne vidim nikakršnega smisla.

3. ZAMENJAJ ČUSTVENO OBARVANE KAZALNE ZAIMKE Z NAVADNIMI: Tak človek nam lahko vse pokvari. Ne bodi no tak! V takem vremenu ne grem ven. Janez se ni zbal treh, tak hrust je bil. Takih hrušk ne dobiš nikjer drugje! Tak dan si lahko le želiš! Nikjer nisem videl takih lepih deklet, kot so Slovenke.

4. IZBERI ZAIMEK ki ALI kateri: Spremljal me je fant, ki je nosil temna očala. To je vprašanje, na katero je težko odgovoriti. Za pusta sem si obul čevlje, ki jih rabi oče za na njivo. Kakšen neki bo razred, v katerem bom preživela vse šolsko leto. To je najljubši kraj, ki sem ga kdaj videl. To je film, ki je dobil nagrado v Benetkah. Dela, ki ga lahko danes storiš, ne odlagaj na jutri.

5. IZBERI NEDOLOČNI ALI POLJUBNOSTNI ZAIMEK: Tu je neki fant z ranjeno roko. Iz Pompejev ti bom poslal kakšno razglednico. V počitnicah sem prebrala neko zanimivo knjigo. Večkrat je tudi vame priletela kakšna snežena kepa. Ves večer so me nadlegovale neke maškare. Oblekel si bom kake druge hlače. Govoriti moram s teboj o neki stvari, ki me muči. Vsak bi moral imeti kakšno stvar, za katero bi se zanimal.

6. ZAMENJAJ SVOJILNE PRIDEVNIKE Z OSEBNIMI SVOJILNIMI ZAIMKI: Mama veliko pomiva, zato so njene roke razpokane. Med pogovorom sem pozorno opazoval deda in njegov koščeni obraz. To stensko uro je kupila teta ali pa celo njena mama. Lojzeta in njegovih bratov smo se vsi bali. Sestra in njen zaročenec se pripravljata na poroko. Včeraj sta me obiskali Milena in njena sestrična. Drago in njegovi prijatelji so spet pustili vso sobo razmetano.

7. IZBERI OSEBNI SVOJILNI ALI POVRATNI SVOJILNI ZAIMEK: Andrej je večji kot njegov oče. Pisatelj France Bevk je znan po številnih svojih delih. Breda svojih težav ne zaupa materi. Cveta je izvrstna učiteljica in mnogi učenci še zdaj s spoštovanjem izgovarjajo njeno ime. Vsak naj pometa pred svojim pragom. Vsak berač svojo malho hvali. Vsak človek ima svoj prav.

8. IZBERI ZAIMEK kateri, ki ALI čigar: Prišla sva k drevesu, katerega ime sva morala zapisati v zvezek. To je hiša, katere lastnik živi v tujini. Nariši kvadrat, katerega obseg meri dvajset centimetrov. Fant, čigar oče je inženir, zelo dobro zna matematiko. Rekord je postavil osemnajstletni fant, čigar oče je trener.

Milan Kobal

**BERITE
NAŠO LUČ!**

IZRAŽAJMO SE LEPO

NAJAVITI (SE) - Namesto te besede pravopis priporoča "naznaniti, napovedati", za povratno obliko pa "napovedati se, zglasiti se, priglasiti se, oglasiti se", torej veliko izbiro domačih izrazov.

Glasnik je naznanil odposlančev prihod. Zarja napoveduje lepo vreme. Zglasiti se morate v uradu. Za takšno delo se takoj priglasim. Oglasite se nam rajši čez mesec dni.

NALETETI - Glagol pomeni "zadeti na kaj, trčiti ob kaj": Vlak je naletel na mino; Ladja je naletela na čeri (je zadela ob čeri).

Največkrat pa ni mišljeno pravo trčenje, temveč nepričakovano srečanje, odkritje česa ali koga: "Na cesti sem naletel na starega znanca; Sredi gozda so naleteli na zapuščeno kočjo; Še nikoli nisem naletel na tak kolobar gob."

Glagol je zato neprimeren tam, kjer ne gre za naključno srečanje, temveč sta dejanji povezani, navadno kot vzrok in posledica: "Prihod visokih gostov je naletel na navdušen sprejem" je nesmiselno povedano, saj je sprejem pričakovan. Bolje: "Ko so visoki gostje prišli, so jih navdušeno sprejeli." "Zamisel je naletela na ugoden odmev"-bolje "je izzvala ugoden odmev" ali še boljše: "je bila ugodno sprejeta".

- Zakaj pa zlata ribica tako živčno plava sem in tja, gor in dol? vpraša očka Milana.
- Veš, očka, pokazal sem ji škatlo sardin, odgovori Milan.

- Tinček, povej kakšen stavek.
- "Moj očka je lovec".
- Dobro. Zdaj pa ta stavek razširi!
- Ne morem. Očka nikoli ničesar ne ulovi.

Na nekem križišču je kolesar trčil v pešca. Namesto da bi se mu opravičil, mu pravi:

- Veste, imate pa res srečo, da sem se zaletel v vas ravno danes.
- Zakaj pa ?!
- Danes sem prost, po poklicu pa sem šofer tovornjaka.

Srečata se dva prijatelja, navdušena šoferja, oba peš.
- O živijo, kaj ne da se je včasih zelo prijetno malo sprehoditi?
- Da, prav imaš; za koliko časa so pa tebi odvzeli vozišniško dovoljenje?

- V čem se razlikujejo kmetje od politikov?
- Kmetje nehajo mlatiti, ko vidijo, da je slama prazna, politiki pa mlatijo kar naprej.

Prijateljici sedita ob kavici in se pogovarjata, mož pa mirno sedi v svojem naslonjaču in molči.
- Ali je tvoj mož vedno tako molčeč? vpraša Jelka.
- Ne vedno. Ti bi ga morala slišati jesti!

Mladič, kot starši neveste smo vam zelo hvaležni!

- Sinko, si že napisal domačo nalogo?
- Ravno zdaj delam zadnjo.
- Prav. Pa mi pokaži prvi dve!
- Veš, oči, napisal jih bom, ko končam tole.

- Mama, mislim, da me bo Maks zasnubil. Že nekaj dni me sprašuje, če sta vidva z očetom znosna, če se z vama da živeti ...

Nagradna križanka NL 7/2000

1	2	3	4			4	5	6	7
8					9				
10				11				12	
13				14			15		
16			17					18	
		19						20	
21	22		23				24		
25		26				27			28
29					30				
31							32		

Vodoravno: 1. manjše kopno sredi morja (množina), 4. avtomobil znamke Volkswagen, 8. pasma psa, 9. puščavska pokrajina na jugu Izraela (gl. mesto Beršaba), 10. naš svetnik, 12. Simon Repnik, 13. OAR, 14. majhen (določna pridevniška oblika), 16. kdor je strastno, nestrpno zavzet za svojo idejo, 19. odebeljeni del korenine nekaterih rastlin, 20. osebni zaimek (2. os. edn.), 21. simbol elementa holmij, 23. Mandela, 25. letalo, 27. najvišji hrib nad Igom pri Ljubljani (1107 m), 29. barva kože, 30. angleška dolžinska mera, 31. velika azijska država, 32. IAT

Navpično: 1. nadaljevati pot z močnim, sunkovitim in glasnim dihanjem, 2. slovenski denar, 3. ostanek dogorele cigarete, 4. vprašalni zaimek za smer, 4. po meri pekla, 5. svetopisemska oseba, 6. snov, iz katere so deblo, veje in korenine dreves, 7. obrezati (velelna oblika), 9. znano mesto pod ognjenikom Vezuv v Italiji, 11. Marijin praznik v septembru (nadaljevanje 14 vodoravno), 15. Iztok Tekavec, 17. primorska beseda za dedka, 18. narodna in kulturna enota, 22. ovčji samec, 24. velike ptice ujede z ukrivljenim kljunom v planinskih pogorjih, 26. nekdanji prebivalec indijskega polotoka, 28. konec šahovske igre, 30. Martin Apovnik.

Rešitev nagradne križanke NL 5/2000

KAMELA, DOL, OMIKA, SANI, RE, INRI, DM, OROPAN, NSU, O, TITAN, AKO, N, AKACIJA, ODA, NAVESEK, MED, AKUSTIKA, UM, ANTENA, M, ŠMARNICE, NE

Med pravnimi rešitvami je žreb izbral SLAVICO SLUBAN, 40 RUE DES BATIGNOLLES, 75017 PARIZ, Francija.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, letoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

04001

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01005

• Naprodaj je visokopritlična stanovanjska hiša z dvema garažama v Brežicah, pet minut od železniške in avtobusne postaje. Stanovanjska površina znaša 120 m², zemljišče okrog hiše 1300 m². Cena 230.000 DM. Informacije v Nemčiji (0)69/707.23.83; v Sloveniji (0)608/62.705.

01004A

• Iščem Slovenko za pomoč in oskrbo starejšega Slovenca, ki živi sam v svoji hiši v Nemčiji. Plačilo je zagotovljeno. Informacije po telefonu v Nemčiji 09952 2534.

01007

Prodajam vseljivo stanovanjsko hišo v Majšperku 48 (za šolo) na zemljišču 1000 m². Informacije po tel. in faksu 063 754 833, GSM 040 293 754.

01004B

• Leta 1998 je Mohorjeva družba v Celovcu izdala knjigo z naslovom UŠLI SO SMRTI, v kateri trije mladi domobranci poročajo o svoji rešitvi iz množičnega grobišča v Kočevskem rogu spomladi leta 1945. Knjiga je bila prava uspešnica. Poročila so pisana tako pretresljivo, da knjige ne moreš odložiti, ko jo primeš v roke.

Knjigo lahko naročite v Celovcu ali pa v Ljubljani:

Mohorjeva družba
Viktringer Ring 26
A-9020 Klagenfurt
Avstrija

Mohorjeva družba
Poljanska c. 97
SLO Ljubljana
Slovenija

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija

<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenjskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, [Stanislav Cikanek](mailto:Stanislav.Cikanek@msn.com), London
cikanek@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, [Alojzij](mailto:Alojzij.Rajk@skynet.be)

Rajk, Eisden
arajk@skynet.be

FRANCIJA, [David Taljat](mailto:David.Taljat@nca.taljatda@aol.com), Nica
taljatda@aol.com

NEMČIJA, [Alojzij Zaplotnik](mailto:Alojzij.Zaplotnik@oberhausen.de),
Oberhausen
azaplotnik@t-online.de

[Stanislav Čeplak](mailto:Stanislav.Ceplak@oberhausen.de), Oberhausen
sceplak@t-online.de

[Martin Mlakar](mailto:Martin.Mlakar@koeln.skm.koeln@t-online.de), Koeln
skm.koeln@t-online.de

[Martin Retelj](mailto:Martin.Retelj@frankfurt.remslowen@aol.com), Frankfurt
remslowen@aol.com

[Janez Modic](mailto:Janez.Modic@mannheim.skm.ma@t-online.de), Mannheim
skm.ma@t-online.de

[Janez Šket](mailto:Janez.Sket@stuttgart.skm.st@t-online.de), Stuttgart
skm.st@t-online.de

[Marko Dvořák](mailto:Marko.Dvorak@ulm.marko.dvorak@t-online.de), Ulm
marko.dvorak@t-online.de

[Janez Pucelj](mailto:Janez.Pucelj@munchen.munchen.janez.pucelj@t-online.de), München, München
janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, [Zvone Podvinski](mailto:Zvone.Podvinski@zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se), Göteborg
zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA

rafaelova.druzba@siol.net

Če se že pogovarjaš z rožami, vsaj sosedov ni treba opravljeti.

Draga, to je najin zadnji krožnik!

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA**Stanislav Cikaneč**

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA**Kazimir Gaberc**

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA**p. dr. Marijan Šef**

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA**Silvo Česnik**, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR - 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA**SLOVENIK:****msgr. dr. Maksimilijan Jezernik**

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:**msgr. dr. Oskar Simčič**

Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,

NEMČIJA**Isidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,**Stanislav Čeplak**, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan**Slavko Kessler**, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41

Janez Pucelj, delegat

tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA**p. Robert Podgoršek**

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008